SCÂRȚ – UMOR No. 5

(cronica de ședință festivă a Asociației Umoriștilor „Al. O. Teodoreanu” - sâmbătă,, 07 iunie 2025, Galeriile „Dumitru I. Grumăzescu”)

PROGRAM:

1. **Ion BOLOCAN – *personalitate culturală a Iașului*** – *prezintă* Vasile Vajoga și Daniel Bratu

2. **Lansarea *Revistei SCÂRȚ nr. 20 serie nouă/154 serie veche – mai/2025*** - *prezintă* Daniel Bratu

3. **FESTIVITATEA DE PREMIERE**
- premierea laureaților concursului de literatură umoristică SCÂRȚ – UMOR ediția a V-a, in memoriam „Ion Bolocan”
- prezentarea creațiilor premiate și nu numai

4. **VARA, LA DIG** - spectacol de rime, ritm și armonii, asigurat de membrii asociației și de către invitați

REALIZARE:

ANICA ANDREI-FRASCHINI

NU MĂ MAI VĂD TRĂIND FĂRĂ UMORIȘTI!
(sau: Da' de unde păstăi?)

Ce legătură poate avea un eveniment atât de mare, ca **Festivalul Internațional „Scârț-Umor”**, cu păstăile atât de mici?

Luați și citiți măcar până unde apare referința către emisiunea televizată, urmăriți filmul marelui Festival, apoi mai faceți un efort de câteva fraze. Că n-o fi foc! Chiar dacă...

...A venit vara, căldura s-a năpustit ca și cum ar fi scăpat de după un stăvilar care n-a mai reușit să-i facă față. Dar impresia mea este că, de n-ar fi vânzoleală până la clocoteală, prin toată lumea, parcă am suporta mai ușor Cireșarul ăsta sărăcit de cireșe. Că acel ger apărut pe nepoftite, da' exact când nu trebuia, a țintit taman și drept în floricele... Bizarerii sau normalitate? Cine să mai știe? Ne adaptăm cât o fi să fie...

Salvarea noastră este că avem umoriști de clasă și producțiile lor de valoare. Asta e viață adevărată: cu satiră și umor, cu veselie, chiar cu distracție maximă. Indiferent de vremi și vremuri... Sănătate curată! Creierele bine dotate emană creații umoristice de o savoare inegalabilă. Și aș îndrăzni să spun că tot bine mobilate sunt și cele care gustă umorul, chiar dacă nu-l produc decât ocazional și fără a-l înscrie la concursuri. Să-i întâlnim în Galeriile Grumăzescu, pe CEI MAI CEI, veniți din țară, cu prilejul Festivalului Internațional de Literatură Umoristică „Scârț-Umor", laureați pe la toate întrecerile de profil, premiați și ai concursului anual organizat de Asociația Umoriștilor „Al. O. Teodoreanu" - Păstorel, ăsta, da, eveniment de zile MAAARI! I-am revăzut pe câțiva dintre cei pe care îi întâlnisem deja și am făcut cunoștință, în carne - cu sau fără burtică - și musai ceva oase - pentru susținere, nu de alta - cu încă o serie, văzuți pe rețele, dar nemaîntâlniți... Florin Rotaru, Constantin Moldovan, George Eftimie, Lică Pavel, Petru Brumă, Florian Abel, Ion Diviza, Gheorghe Bâlici, Alexandru Hanganu, Mihai Frunză, Radu Păcurar, Mirela Grigore, Loredana Dalian, Cătălina Orșivschi, Adela, Cristi și Grigore Cotul, Silvia Horga și Valentin David, Laura și Doru Lungescu, Silvia și Liviu Gogu, celebrul grafician Marian Avramescu. Și, desigur, ne-am „regalat" cu ieșenii noștri de frunte, într-o ordine fără nicio ordine: Vasile Vajoga, Daniel Bratu, Daria Dumescu, Sanda Nicucie, Mihai Olaru, Vasile Larco, Elena Mândru, Ioan Toderașcu, Marian Morisena, Axinte Mihalache, Emanoil Ignat și sensibilul trubadur Cristi Amarandei, fără de Daniela. Ceva mai... neumoriști declarați, dar tot la „de frunte", îi adaug pe Paul Gorban, Liuba Patriciu, Ilinca

Sobețchi, Mihai Savin, Gheorghe Gireadă, Elena Sârghe, Maria Loghin, Lili și Oleg Spînu (mare șugubăț, Oleg!), Angela Stoian Mihai (are umor, când vrea) și Ticu Mihai (ciupește, după propria dorință, cu poante bune), Petronela Alexa-Prisăcaru (care, de fapt, îmbină umorul cu lirismul), au venit și Rodica Rodean cu sora ei, Clara, a venit și Emilian Marcu, dar a plecat destul de repede - ce-i drept, nu mai erau locuri și nici n-a dorit să stea la masa prezidiului, alături de juriu...

Înconjurați de minunate lucrări de artă plastică, pline de soarele reprezentat în diverse maniere și nuanțe coloristice, executate de copii, am umplut până la refuz Galeriile. Clarvizionara de mine avusesem deja o proiecție mentală cu configurația sălii, exact așa cum a și fost, în realitate: scaun ocupat lângă scaun ocupat, om lângă om, dintr-un capăt în altul. S-a stat și în picioare. Noroc (nu

Aurel, care n-a mai venit!) de aerul condiționat!

Și se aude vocea lui Daniel: „Putem începe sau nu mai așteptăm?”. Noi încă ne salutăm pe dreapta și pe stânga, deoarece se trece greu pe centru. Max de la „TeleMoldova Plus”, devenită de curând „M Plus TV”, împinge la scaune și își întinde aparatura, cablurile. Daniel continuă: „Zi toridă, sala umplută cu oameni frumoși, avem peste 25 prieteni din toate colțurile țării, cei mai talentați, cei mai buni!”. Și cu ce credeți că ne cumințește Daniel, lipindu-ne de scaune și de ce mai aveam pe sub șezuturi? Cu creația sa integrală și de vârf, „Se poate”... Mai multă iubire nici că... s-ar putea! Așa îi este obiceiul Daniel-ului nostru. După care trece la program, „In memoriam - Ion Bolocan”, pentru care dă cuvântul Președintelui de onoare, Vasile Vajoga.

Dumnealui ni-l prezintă pe Valentin Talpalaru, aflat în prezidiu și la președinția juriului concursului. Apoi ține să ne dezvăluie faptul că „partea lichidă” a festivalului este asigurată de „Cotnari” - Iași. Ne mai spune că sejurul invitaților fiind scurt, programul turistic a fost strâns, traseul parcurs în dimineața aceleiași zile rezumându-se la Copou-Galerii. Cu ocazia ședinței festive, se lansează și numărul pe mai al revistei „Scârț”. Al 20-lea din seria nouă, al 154-lea, de la debuturi. Amintește că d-na Aurica Ichim, directoarea Muzeului ieșean „Regina Maria”, a făcut posibilă desfășurarea festivalului la Galeriile Grumăzescu. Locul cel mai nimerit, care a găzduit atâtea și atâtea ședințe ale umoriștilor!

Chiar în acel moment, își face intrarea Constantin Moldovan, cel al cărui loc „ar trebui să fie numai la masa de scris”.

Directorul festivalului, Daniel Bratu, ne spune că l-a cunoscut bine pe Ion Bolocan, „atât pentru literatură, cât și pentru vin”. Și pe dată răsună în sală înregistrarea audio cu vocea lui Ion Bolocan, rostind monologul „Ca la noi la CAP”, difuzată cu ocazia Revelionului din 1983. Aflăm, de la Vasile Vajoga, că, după această difuzare, Bolocan a scris și despre rușinea mamei sale, de a se întoarce în sat, întrucât fiul său a „înjurat organul”. Sătenii îi „dădeau în cap cu monologul lui”.

Daniel n-a citit cuvântul său înainte, versificat, la „Pegasul cu copitele de spumă" al lui Ion Bolocan, apărut în 2013, ci gândurile sale transcrise la dispariția lui Ion Bolocan, în 2020. Daniel a scris atunci și a citit emoționat și emoționant acum, că Ion Bolocan a plecat mult prea devreme, „timpul nu a mai avut răbdare”, „nefiind pe deplin știut cât de uriaș poet este și ce umorist, cât toți laolaltă”. Apoi citește „Cosașul”, poezia lui Ion Bolocan, care apare și în revista SCÂRȚ din mai, singura revistă lunară complexă de umor, din țară. De data aceasta, are 80 pagini. Daniel ne spune ce conține. Pomenește de aniversații lunii mai, de proza de la Suceava, proza de la Brăila, epigramele culese de Mihai Olaru din „Flacăra Iașului”, dinainte de '89, pe când s-a înființat asociația, sub denumirea de „Cenaclul Epigramiștilor” și care și-a serbat jubileul de 50 de ani în februarie, anul acesta. „Avem și Brumă, pe aceste călduri. Avem și rubrică nouă – „Răpirea

Sabinului” - și în franceză, așadar revista a devenit bilingvă.”. Îi enumeră pe toți cei care au câștigat concursul lunar al revistei, concurs cu tema „Mai, am un singur dor”, „Avem și Poșta Redacției”. Aplaudăm.

Apoi, aduce mulțumiri celor care au permis existența acestui festival. Sponsori. Toți figurează în revistă. Propune apoi să trecem la Concursul Scârț-Umor, anume: numărul de participanți și creații foarte reușite!

Ia cuvântul Valentin Talpalaru: „Nu știu ce am făcut de am fost ales președinte.”

Dar, știți ceva? Vizionați „IAȘI - FESTIVALUL DE LITERATURĂ UMORISTICĂ "SCÂRȚ- UMOR" - EDIȚIA A V-A , pe YouTube, TeleMoldovaPlus-„Actualități Naționale. Ar fi inutil să rescriu ceea ce este atât de bine și aidoma redat în filmare. Devine din ce în ce mai căutată și plăcută vizionarea, în raport cu lectura, nu-i așa? Am constatat că și audiobook-urile au mai multă priză, față de cărțile tipărite... Of, of, of, tehnologie, of...

Înregistrarea va rămâne pe YouTube, cred că tot atâta timp cât va rezista și formatul pe hârtie. Vizionare plăcută!

Întâlnirea a fost plină de momente emoţionante, de haz în toată regula și bună dispoziţie ca la carte.

La finalul DIG-ului, Daniel: „La masă, cu cântec, înainte, marș!”. Adică, spre CORSO. Citește meniul și ora la care se servește ciorba, ora la care se servește felul doi, ora la care vine autocarul, apoi cântă „S.O.S. această lume, S.O.S. acest pământ!”, cântecul lui Octavian Bud, pe versuri de Adrian Păunescu.

Acum, vă voi spune că s-au făcut multe poze de grup mare, pe stradelă. Fotografi, unul și unul! Ba se desfăcea făcătura, ba se refăcea nefăcuta... Dar la Corso au mers numai cei care au fost în stare să reziste la o zi plină și de neuitat.

Sabino și cu mine ne-am mai prezentat doar la serata de pe „Dealul cu Spîni”, începând cu orele 19. Și ce mai bunătate de ore petrecute pe terasa atât de potrivit amenajată și cu privire spre tot orizontul înmiresmat de florile

câmpului! Vreo patruzeci de prezențe ilustre, că doar cum, altfel? Mâncare (adusă de Sanda și Daniel, din partea Asociației Umoriștilor, Oleg, cu boneta de bucătar, pe la grătar...) și „beuturi” de Cotnari și de etc., patiserii măiestre, întocmite de Sanda, Daria și Lili, glume și treburi serioase, cum ar fi... concursul de epigrame ad-hoc, la temă! „Sarmale și mămăligă” și „Casa cu Spîni”, dar nu numai...

Aplauze și premii. Filmarea acestei secvențe este făcută și de Sabino și difuzată de Daniel. Unde? Pe FB... Tot acolo, ca și pe profilurile FB ale unor participanți, se găsesc alte și alte imagini, video-uri și mărturii. Doar eu aștept „le feu vert” de la șeful ăl mare, Daniel, ca să public cronica. Fără acordul lui, nu mișc un deget. Da` las` că nici el nu începe revista fără cronica mea...

Și când mă gândesc că am primit diplomă de „terfelogistă”... Ce-i drept, „a vremurilor noi”... Tocmai eu, care fac acum trimitere la spațiul internautic... Dar, dacă ne pomenim brusc cu un *blackout*, trec urgent la scrisul de mână, pe un caiet/registru mare și gros, până devine „terfelog” în toată regula. Ne întoarcem la vremurile de altădată. Frigem păstăi pe grătar. Da' de unde păstăi? Și de unde lemne?

Hai, că mă duc să fac acum, cât mai e timpul prezent, niște poze cu merișoare în ciocolată! Dar și cu noile mele pisici. Avem curent electric, am un rest de cartușe color, imprim repede, poate chiar pe hârtie fotografică, pentru eternitate. Dar oare nu se decolorează cerneala mai repede decât soluţiile de procesare foto din anii de demult? Mai am fotografii de acum... mai bine de 100 de ani...

Că nu mă mai văd trăind fără Umoriști și... fără pisici. Ha!

Cu mare drag și prietenie, cu maximă preţuire, cu respect și admiraţie,

Reverenţă, dragi Umoriști,
Nușa voastră

Festivalul Național „ETERNA EPIGRAMĂ, ediția a XXXVI-a, Cluj-Napoca, iunie 2025

I. Secțiunea PARODIE

Poezia de parodiat:

NOAPTE DE VARĂ
de Panait Cerna

În apus e luptă-ncinsă
Între noapte și lumină...
Ziua-ngenunchează-nvinsă –
Codrul, apele suspină...

Umbre moi întinde ceața,
Pe când raze scad în zare:
Steaguri lungi plecate-n fața
Unor oști biruitoare...

Numai taine pe tot locul,
Noaptea-neacă toată valea...
Vino! Sub salcâmi, norocul
Stă să ne ație calea...

Sanda Nicucie
(mențiune)

LUNĂ DE SEARĂ
de Anreca Tianap

De vreo lună,-i lună plină,
Mare, galbenă şi-aprinsă...
Doar la mine în grădină -
Lângă ea, stau eu, surprinsă.

De miracole ce-n viaţa,
Prea de tot molipsitoare:
Îmi arată cum mustaţa
Creşte des la subţioare...

Unde-mi eşti, când el norocul
Stă-ntre dealul meu şi valea...
Haide, de-mi aprinde focul!
Dacă nu, pe-aici ţi-e calea...

Daniel Bratu

URA! ȘI LA GARĂ…
de Roza E. Terna

Te-am văzut, cu mâna-ntinsă
Și privirea cristalină,
În boscheți, pe-o stradă. Prinsă
M-am simțit. Te-am dus la cină.

Între noi se rupse gheața -
Câte-n lună și în soare
Mi-ai șoptit, iar dimineața,
Cum că-n inimă te doare.

Și ți-ai scos, minuscul, tocul
Și-ai pornit a scrie… de-alea…
Poezii, ca dobitocul…
Plâns-am rău și-am zis doar: - Valea!

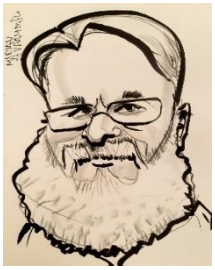

Vasile Vajoga
(premiul I)

NOAPTE DE VARĂ

Am cosit în lunca-ncinsă
Cum s-ar zice „zi - lumină”
Și o sete neînvinsă
În gâtlejul meu suspină.

Din acest motiv, prin ceață,
Când deja e noapte-n zare,
Merg la birt, c-o halbă-n față
Să-mi sorb doza de răcoare...

Iar târziu, călcând prin vale,
Am simțit sub tălpi „norocul”,
Că s-a „ușurat” în cale,
Nu știu care. Dobitocul!

Daria Dumescu

IUBIRE
IMPOSIBILĂ

Doamne, cât e de încinsă,
Chipu-i rază în lumină,
Iară bustul... bluza-ntinsă
Mi se-așează pe retină!

O privesc, am ochii-n ceață,
M-am tâmpit și, ca atare,
Îi rânjesc dement în față
Ca miopul înspre soare

Și mă-ndrept năuc spre locul
Cuibușorului din vale,
Dar ivit din ȘANȚ, bondocul
De bărbat-su-mi stă în cale!

II. Secțiunea EPIGRAMĂ

a. Două epigrame cu tema „Degeaba”

b. Două epigrame cu tema „Pui”

Cuvântul **pui**, ca atare sau într-o formă derivată, se va regăsi în epigrame, nu neapărat ca rimă.

Daria Dumescu

a. „Degeaba”

BĂTRÂNUL COLECȚIONAR

A strâns degeaba,-n ani, de toate cele
Ca un nebun,
Acum ar da, ușor, trei ceasuri rele
Pe unul bun!

VARA LA ȚARĂ

Să îl caftesc pe PIG, mi-a spus muierea;
Se uită peste gard și-o bagă-n draci.
Degeaba, însă, asta-i este vrerea,
Că-i greu să-l prind. Stă numai prin copaci!

b. „Pui”

METAMORFOZĂ

Iubitul meu, cel alintat cu „Pui”,
Crescut în puf, ca-n sânul mamii lui,
De când mi-e soț, cum sunt pasională
Arată tot a pui, dar scos din oală.

COCOȘEASCĂ

Un „pui” c-o evoluție firească
Și-un piuit fragil și inocent,
Ajunge-ntr-un final să „ciripească”,
Ba, chiar să „cânte”-n mod independent.

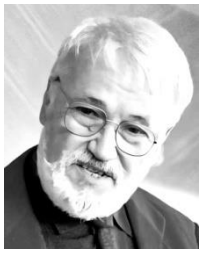

Vasile Vajoga
(mențiune)

a. „Degeaba”

CIUDĂȚENIE

Analizând cam cum stă treaba,
Eu am dreptate-n a susține
Că astăzi, mulți trăiesc degeaba
Și chiar trăiesc destul de bine.

DUM SPIRO...

De fi-voi invitat la festival,
Eu voi veni la Cluj cu toată graba,
Lăsându-mă convins, că-ntr-un final,
Nu voi parcurge-atâta drum degeaba!

b. „Pui”

DUPĂ ÎNSURĂTOARE

El a crescut în ochii ei,
Deoarece, fiind holtei,
Ea „pui” i-a spus, și-acum, mai nou,
Îi zice când măgar, când bou!

UNITATE ÎN DIVERSITATE

Cuplu-acesta cam anost e
Potrivit părerii mele:
El – un pui de bogdaproste,
Iară ea – un pui de lele!

Daniel Bratu

a „Degeaba”

DEȘTEAPTĂ-TE, ROMÂNE! – DUPĂ ALEGERI

Văd, mândru, că-n țară-i perfect
Și toți cetățenii-și fac treaba,
Nu-i pui de-nvrăjbiri și-i respect.
Și-apoi mă trezesc și… degeaba…

NOAPTE CONJUGALĂ

Așa armonie-i în patul
Cu-nalt baldachin, ca un dric…
- Degeaba!, se vaită bărbatul,
Ea,-ncet: - Asta-i, pui… Nu-i nimic…

b. „Pui”

VÂRSTELE „OMULUI”

Era, la-nceput, puișor,
Apoi cocoșel tolomac,
Iar azi se confundă ușor
Cu scroafa urcată-n copac.

INFLAȚIE LA NAȚIE

O reclamă-a fost și nu-i
Decât poză la muzeu:
„Azi, la CEC, un leu de… pui…”
Mâine-ajunge… pui de leu.

CONSTANTIN MOLDOVAN

UN REGAL DE LITERATURĂ UMORISTICĂ…

Nimic nu a… scârțâit în desfășurarea celei de a V-a ediții a Festivalului internațional de literatură umoristică „Scârț-Umor” (in memoriam Ion Bolocan), organizat de Asociația Umoriștilor „Al. O. Teodoreanu” - Iași în perioada 6 - 8 iunie 2025.

Poeți și epigramiști din România și Republica Moldova - alături de care s-a aflat caricaturistul Marian Avramescu - și-au dat întâlnire în „Dulcele târg al Ieșilor’’ într-o sărbătoare a cuvântului meșteșugit, preamărind prietenia care - până la urmă - trebuie să triumfe dincolo de pretențiile și nemulțumirile generate de inerentele orgolii mai mult sau mai puțin rănite, mai mult sau mai puțin justificate.

Gazdele au fost, ca de obicei, la înălțime, totul fiind perfect organizat, începând cu cazarea în foarte bune condiții la Pensiunea „Casa Copou” de pe Sărărie și până la gustoasele bucate servite în locații precum restaurantele „Berăria Veche” și „Corso”.

Mereu alături de noi au fost Daniel Bratu, Vasile Vajoga, Sanda Nicucie și Daria Dumescu, patru dintre cei care au pus umărul la bună desfășurare a… ostilităților. Sâmbătă dimineață, după micul dejun, o parte dintre invitați au vizitat, ghidați fiind de către magicianul Vajoga, parcul Copou care adăpostește și celebrul tei al lui Eminescu, prilej pentru a nemuri momentul prin numeroase fotografii. După revenirea la… sediu am urcat în microbuzul ce trebuia să ne asigure deplasarea la Galeriile „Dumitru I. Grumăzescu” unde urma să aibă loc ședința festivă „Scârț-Umor” și Festivitatea de premiere a laureaților la secțiunile de epigramă și poezie, tema pentru concurs fiind „Fetele din luncă mă credeau poet”, după titlul unei cărți a celui omagiat cu prilejul festivalului.

A urmat un adevărat regal de literatură umoristică la care și-au adus contribuția organizatori, juriu, laureați, invitați, public și cred că Ion Bolocan zâmbea fericit de undeva dintr-un colț de nor, îmbucurat de reușita acestei activități culturale de excepție care i-a fost dedicată.

După ce am revenit la „Casa Copou”, am avut parte de două ore de binemeritată odihnă, deplasându-ne apoi, cu același confortabil mijloc de transport, către proprietatea familiei Spînu (situată undeva pe un deal în apropierea Iașului), acolo unde ne-am simțit - la propriu și la figurat! - mai aproape de cer. Ospitalitatea amfitrionilor ne-a impresionat în mod deosebit, domnul Oleg și soția dumnealui făcând în așa fel încât să petrecem o seară de neuitat, iar Daniel Bratu ne-a încântat, acompaniindu-se la chitară, cu binecunoscute melodii care i-au făcut pe mulți dintre cei prezenți să părăsească scaunele pentru… a face mișcare. S-au desfășurat și tradiționalele concursuri ad-hoc de epigramă, câștigătorii fiind răsplătiți cu generozitate de către… sponsori.

Într-un târziu ne-am întors la bază și după o noapte în care unii au dormit mai mult, iar alții mai puțin, a urmat micul dejun și despărțirea de prietenii ieșeni cu păreri de rău vizavi de timpul scurs prea repede, dar cu speranța că ne vom regăsi

și la anul printre laureații sau invitații acestui frumos festival.

Vivat Asociația Umoriștilor ,,Al. O. Teodoreanu''- Iași!

RONDELUL OMULUI MINUNE
(omagiu lui Ion BOLOCAN)

„Fetele din luncă mă credeau poet”
E o carte scrisă de un om minune
Ce-mblânzea cuvântul, pentru a-l supune,
Să-l așeze-n versuri - nu-i niciun secret!

Cunoscând acestea, într-un mod concret,
Ce mai poate, -acuma, alt poet a spune?!
„Fetele din luncă mă credeau poet”
E o carte scrisă de un om minune.

Tocmai de aceea, dar o spun discret -
Zâmbitor, cu gândul înspre soare-apune -
Că și fără premiu vin, de se impune,
Să-l cinstesc pe omul care-a scris, repet,

„Fetele din luncă mă credeau poet”.

Până săptămâna viitoare vă doresc să fiți iubiți, iubind!

(articol publicat în Monitorul de Suceava, joi, 12 iunie 2025)

RADU PĂCURAR
(n. 11.06.1969)

DI…VINO VERITAS

Nu îl observi de prima dată. Nu pentru că nu ar fi remarcabil, ci pentru că are o știință inegalabilă în a se ascunde, șiret și, în același timp, vorba lui Nichita, „drept ca firul de plumb atârnând”. Serios uneori, cu ascuțiș de daltă-n buzunar și cap-compas după ureche, are străfulgerări de inginer - manager, care pot deruta. În fond, el râde spre soare și atunci când zarea-i plină de nori, e ghem de bancuri și vorbe cu tâlc și când lumea plânge în jur.

La Pata, lângă Cluj, are-o Poiană mascată de-un lan de porumb, care i-ar umple de invidii pe toți gânditorii lumii, inclusiv pe Iocan și pe Moromete de-odată. Acolo,-n iarbă și-ntre pomi, și-a făcut locaș de liniște și cuibar de poante, cu berea și vinul curgând, ca-n antice vremi de creații și de pus festivaluri la cale.

Din ce în ce mai des pe scena de laureați, bucură lumea. Toți am început să știm, atunci când apare la microfon, că vor urma hohote. Epigramele sale sunt esențe, cu paradox și inversări de sens care fac praf orice urmă de banal și conformism.

Generos spre uitarea de sine, împarte simplu ce are, cu toți, pentru că dușmani i-au murit ori nici n-au trăit. Nu știu cum face, ideal ar fi să ne țină un curs de așa boemie isteață, în plin curs de tării (și nu numai).

La Alpina Blazna, lângă Șanț – Bistrița, a brevetat un nou sistem de conservare cu vid a unui vin bun la bidon de cinci litri. L-am ajutat cu sârg și apoi n-am căzut, ci am mers prin Șanț „drept ca firul de plumb atârnând”… Ca și el, vitezistul.

La mulți ani, Radu de la Neafumați!

Daniel Bratu

IN VINO VERITAS

Că adevărul e în vin,
Spunea latinul în răspăr...
Iar eu ca brav urmaș latin
Sunt însetat de adevăr!

LA FINAL DE SEZON ESTIVAL

Pe litoral, cât se întinde,
În marea reabilitare,
Vizibil țărmul se extinde
Când ies grăsunele din mare!

SENECTUTE

Rătăcesc printre-aminiri,
Mintea nu mă mai ajută,
Că din primele iubiri,
Nu mai știu... decât vreo sută!

MODESTIE

Tatăl meu e om sfios,
Emotiv și rușinos
Și-are genele lăsate...
La femei din șapte sate!

STOMATOLOGUL

El e bărbatul fatal,
La care fie’ce fată
Prin gestul cel mai banal
Rămâne cu gura căscată!

PARLAMENTARI ÎN VACANȚĂ

Atâta timp cât nu-s la muncă
Și stau pe plaja de la mare,
Din surse DNA, vă spun că
Brusc și corupția dipare!

Radu Păcurar

LIVIU KAITER
(n. 01.06.1953)

DOR

Mi-e dor păduri să mai colind
Prin umbra plină de răcoare,
Cu păsările ciripind
În tril de... drujbe și topoare.

GOSPODINA

Privindu-și soața cum gătește,
O vede ca pe-o piromană,
Cum lângă plită se-nvârtește
Și arde... gazul de pomană.

NUNTĂ

Am fost în vară la o nuntă-aleasă
Și un butoi, țin minte, s-a furat,
Că, spre deosebire de mireasă,
Acesta n-avea încă cepul dat.

ÎN PAS CU VREMEA

Sunt tineri, veșnic în mișcare,
Cu moda sunt mereu în pas,
La sală, zilnic „trag de fiare”!,
Iar seara-n cluburi „trag pe nas”!

PURTAȚI MASCA

Pe stradă îl observ mereu
Cum masca poartă cu strictețe
Și i-o ofer pe-a doua eu,
Știindu-l om cu două fețe!

TRAIAN BRĂTIANU
(n. 09.06.1941)

SENTIMENT

Doctoriţa-i un ferment,
Zveltă, cu doi ochi de smoală,
Când mă duc la tratament,
Ea mă bagă-n... altă boală.

UNUI CUPLU ÎN TRATAMENT

Bolnăviori sunt amândoi,
Pentru care s-au tratat:
Ea, cu altul, pe la băi,
El la cârciuma din sat!

IUBITEI MELE FUMĂTOARE

Mi-a plăcut de la-nceput
Când mi-a dat iubirii credit,
Dar când vrui să o sărut,
Parc-am sărutat un debit.

UNUI CUPLU NAVETIST

În patul nostru conjugal
Au fost și clipe minunate;
Tu m-ai iubit săptămânal,
Eu te-am iubit pe apucate.

LA CÂRCIUMĂ

Băutura, spune el,
Într-o frază mai prudentă:
Bună nu-i în nici un fel,
Dacă nu-i... suficientă!

PETRU BRUMĂ
(n. 28.06.1948)

ORDINEA DE STAT

Ne-am ales c-un nou concept:
România - stat de drept.
Drept era, zic cei deștepți,
Să fi fost un stat de drepți.

GENEROASĂ ȘI PUDICĂ

După ce la mulți bărbați, cadâna
Alte părți din corp a oferit,
Când un tip veni să-i ceară mâna,
Vai, ce șoc sărmana a trăit!!

ÎNCURCĂTURĂ...

- Toate căile din lume
Duc la Roma. Pricepuși?
- Păi... atunci, eu cum anume
Pot s-ajung la mama-n Huși?!

EVOLUȚIONISM

Gorila brută, agresivă,
Rosti spre-un cimpanzeu din pom:
„De-ți dau, făptură primitivă,
Vreo două labe, te fac om!”

DULCE CONSOLARE

Șapte feluri de mâncare
Mi-au servit la-nsurătoare
Și sunt foarte fericit
Că, de-atunci, tot tac și-nghit...

STELA ȘERBU-RĂDUCAN
(n. 13.06.1965)

IN VINO VERITAS

Întins, la cârciumă-a venit,
Cu gândul la-alcool,
O sticlă-ntreagă a golit,
Apoi s-a dat de gol.

MUZA...

O admiră și-o visează,
Îl inspiră când creează,
Pentru el, ea e o muză,
Însă numai... fără bluză!

DE SĂRBĂTORI

Când nevasta l-a-ntrebat:
- Cine e la noi în pat?
El sări ca un nebun:
- Mi-a adus-o Moș Crăciun!

CĂSĂTORIE DIN INTERES

Ei sunt perechea potrivită
(Dar nu prea cine știe ce).
Ea este-o doamnă înstărită,
Iar el în stare de orice.

LIMBI STRĂINE

Îmi place foarte mult engleza,
Vorbesc puțin și-ador franceza,
Ba chiar și rusa sună bine,
Dar nu-s ca limba... cu măsline!

GHEORGHE CIREAP
(n. 20.06.1948)

SALUT DE MODĂ NOUĂ

O vorbă de duh se-ntrevede
Și circulă tainic prin țară;
E nouă și lumea o crede:
„Să-ți fie factura ușoară!”

SOLUȚII ÎN INVOLUȚII

Când vorbim de-nvățătură,
Sunt soluții garantate:
Faci un curs de manichiură
După prima facultate!

ARMONIE DE CUPLU

Doi îndrăgostiți, olteni,
Un bărbat și-o domnișoară,
Fac vacanța la... bușteni:
El îi taie, ea îi cară...

DESPRE FEMEI

Resimt o stare de angoasă,
Că-n maniera lor lejeră,
Mai toate vor „bărbat de casă”.
Eu sunt de o... garsonieră!

PREVIZIUNI ȘI VIZIUNI

În mediu s-a pornit furtuna
Și-acum îi știm etapele;
Le-anunță media într-una,
Mințind de-ngheață... apele!

VASILE VULPAȘU
(n. 26.06.1956)

PRINȚIȘORUL ȘI FETIȚA

Poposind pe-un mândru plai,
„Prințișorul” unui boss,
Zise fetei: „Ce mai stai?
Lasă ambalajul jos!”

VIAȚA E UNA

Așa-i și spun făr’ de ocol,
Cu moartea nu poți face pact
Și ne jucăm al vieții rol
Ce este într-un singur act!

GREIERELE ȘI LĂCUSTA

Ne duce gândul foarte rar
La unele insecte, dar
Acum, când despre ele scriu,
Delicatese-s în meniu!

TRISTEȚE ÎN OGRADĂ

Este jale-n habitat,
Dar eu știu cam unde-i vina:
Un cocoș e supărat
Că l-a înșelat găina!

FEMEIA, IAR ȘI IAR

Nu i-a fost în viață greu,
Că, în felul ei șarmant,
Înșelatu-i-a mereu,
Și pe soț, și pe amant!...

MIHAI HAIVAS
(n. 04.06.1941)

CÂND E DRAGOSTE PUȚINĂ

Soții, în certuri adesea mărunte,
Zilnic se-agită spre-al lor nenoroc:
Soața se-aprinde pe loc să-l înfrunte,
Soțu-nfruntat, din nimica ia foc!

ATENȚIE, BĂRBAȚILOR!

Organul femeii ce-o bagă
Mereu în multiple necazuri,
Nu-i ăla, de care vi-e dragă...
Ci-i LIMBA, ce-atacă-n talazuri!

PARLAMENTUL ROMÂNIEI

Un organ, deseori, impotent
Ce votează doar legi de doi bani
Și devine mereu insolent
Când e vorba de oameni sărmani.

ALPINISM CONJUGAL

Când nu poți, spre-a ta femeie,
Niște trepte mici să urci,
Renunțarea-i o idee...
Ca, pe altul, să nu-ncurci.

UNUI RETICENT LA RITMURI NOI

Chiar dacă par sibilic,
Eu îți propun „domestic”:
Încearcă un *dactilic*
Și-apoi un *anapestic!*

ION BOLOCAN
(n. 13.06.1943 –
m. 20.08.2020)

PRIMA MISIVĂ CĂTRE PĂSTOREL

Maestre, eu ţi-oi scrie câte ştiu
Din câte mai aud pe la „Mitică”*
(Să-mi ierţi, mă rog, gramatica peltică
Şi verbul meu – cum vezi – căznit hazliu

Ce unora prea bine nu le pică
Acum, că eu - vezi Doamne-un ageamiu,
Mă cred în vână - iacată - să-ţi scriu,
Chiar eu un „neica nimeni” vasăzică!)

La noi în Tîrg - să zici că-i Occident:
Ieşenii ţi-au făcut Academie,
O treabă „cool”, cu ştaif şi pălărie,

Cu membri plini (se zice de talent)
Şi ici-colea, câte-un corespondent
(Din ăia care ştiu ca să şi scrie.)

* Dumitru Grumăzescu, amfitrionul sedinţelor Academiei Libere Păstorel

RĂSPUNSUL LUI PĂSTOREL LA MISIVA I-A

Din ăia care ştiu ca să şi scrie,
Te amăgeşti a fi şi tu, amice?!
Ceva talent ar fi, se poate zice,
Dar un sonet, nicicum, nu-i jucărie

Ca orice drăcovenie factice
Şi nu-ţi va fi nicicând o garanţie
Să prinzi bilet spre Marea Veşnicie
Precum un Dante - cel cu Beatrice,

Căci nu chiar toată musca face miere
Şi nu-i safir în fiece mărgică,
Ca să te-mbeţi cu glorii efemere

Ca fluturu' sedus de anemone
Şi să te crezi tu - biată pietricică -
De-o specie c-un ditamai… Petrone!*

* George Petrone – cunoscut autor de literatură umoristică, Președinte al Academiei Libere Păstorel - Iași

A DOUA MISIVĂ CĂTRE PĂSTOREL

Să ştii mata, Maestre, despre Gelu
(Petrone cel temut): el este un
Blajin dintre acei care impun
Prin poante ce detună ca şrapnelu’.

Dacă mai bea?! Maestre, cum să-ţi spun?!
La Iaşi sunt vinuri bune de tot felu’,
De-aceea noi, punându-ne tot zelu’,
Cercăm până-l ghicim pe cel mai bun.

N-ai fost cu noi Maestre, la vreo „trântă”
Ori chiar ai fost?! Ţin minte un „alb sec”
(Un vin zurliu ce toată noaptea cântă),

Mata oftai că nopţile se trec
Şi alarmai o ceată decimată:
„Pe cai, flăcăi, că s-a făcut de plată!”

RĂSPUNSUL LUI PĂSTOREL LA MISIVA A II-A

„Pe cai, flăcăi, că s-a făcut de plată!!”
Se petrecea-n Copou la Savagoy *
Avea grecoaica straşnic vin „altoi”
Da’-l şi ţinea sub straşnică lăcată.

S-a întîmplat ca unul dintre voi
Să aibă-acea idee vinovată:
„Să bem, băieţi, că baba e „bazată”
Şi, când o fi de plată… facem „roi””

Acuma, dacă fapta-i consumată,
De ce să-ntoarcem ornicu-napoi?!

Mai scrie-mi ce e nou în Târg la noi,
În urbea mea cea tristă şi uitată,
Pustie ca o punte-abandonată…
Ori poate-acuma-i „full” de marţafoi?!

(va urma)

* Bodegă existentă pe vremea lui Păstorel, situată undeva cam peste drum de vechea Școală Normală „Vasile Lupu”

CĂTĂLINA ORȘIVSCHI

8 IUNIE – ZIUA PRIETENILOR BUNI

O REȚETĂ A SUCCESULUI EPIGRAMATIC

Avea-voi izbânzi sută-n sută
De am să dezvălui rețeta
Ce nu-i la-ndemână, știută
De toți și n-o fac pe discreta,

C-aflat-am detalii ascunse,
Succesul ce clar garantează,
Acces pe la uși ce sunt… unse
Și taine ce-n frunte te-așează.

Reteta se-aplică oricui,
De vrea, chiar de ține dietă
Și spun eu solemn că ea nu-i
Înscrisă în cărți sau gazetă.

Cum dozele sunt calculate
De mult, pentru-ntreaga suflare,
Acestea-s ușor… ajustate
La cel ce dorește-afirmare.

O sută de tone de sare
Măruntă, mai mare sau gemă,
Se știe că sunt necesare
Și-ades căutate în schemă.

Piper cântărit se va pune
– O sută de tone, -n mod cert –
Fiindcă rețeta impune
Un tonus și-un ritm foarte-alert.

Se-amestecă toate, ca bază,
Cu-acizi, din cei epigramatici
Și ies, de cumva ești pe fază,
Catrene pe varii tematici.

Din dozele sus înșirate,
Fărâme îi sunt necesare
Acelui ce-n față socoate
S-ajungă și,-n continuare,

Mai sunt câteva mici secrete,
Ce jur c-am să ți le spun, frate,
Doar în conjuncturi mai… discrete.
Acuma ți-am spus cât se poate

Și n-o să-ți dezvălui tot ție,
Căci știi, clar, că brânza-i pe bani,
Dar, cum sunt eu om de-omenie,
Chiar n-am să cer mulți gologani.

Eu pot să-ți spun care pe care
Se tot premiază pe rând,
Iar tu ai să vezi, ca atare,
Ce sfori trag prin spate și când.

Câțiva - să observi nu e greu -
Nu scriu ei prea bine, dar sunt
Pe val și iau premii mereu;
Ce scriu e un mic amănunt…

Se-nvârte așa astă roată,
Tot astfel, în fiece an,
Pe margini având lumea toată
Mereu subiect de cancan.

Mi-anunț toți confrații și-amicii
Că știu ăst sistem subteran
Și cer pe-acest set de indicii
O sută de lei pe un an!

MIRELA BUTNARIU ***(redactor Crai Nou, Suceava)***

MACI TOLOGIȚI

De după un colț de bloc a sărit peste mine copilul de altădată, stimați prieteni.

Mă uitasem cu câteva zile înainte la niște maci care, boboci fiind, promiteau atâta frumusețe și pe care, acum înfloriți, ploaia îi aplecase tare către pământ, și m-am trezit vorbind singură: „Doamne, ce-a tologit ploaia macii ăștia!"

Și, deodată, am auzit vocea bunicii mele care mă îndemna să pășesc cu grijă prin trifoi, în drumul meu către cireșul de după bucătăria de vară:

- Tu, copchilă, să nu tologești trifoiul că nu-l mai poate cosi bunică-tu și are ce mogorogi!

Întâi a murit bunicul, apoi a plecat bunica și, într-o vară, am găsit cireșul uscat și am avut sentimentul că au mai murit o dată bunicii.

Și s-a sfârșit copilăria.

Acasă, am luat fotografiile la rând până am dat de cele cu bunicii mei. Și m-am simțit din nou copil căci, iaca, bunicii din poze privesc spre copilul care mai ești.

Credeam că bucățica aia de suflet zăcea pe undeva, amorțită. Au scos-o de acolo macii tologiți de ploaie.

AUTOBUZUL CU BOMBOANĂ

Am călătorit astăzi cu autobuzul. Neinspirată, pentru că, sărbătoare fiind, era aglomerat, și înăuntru, și afară, pe stradă. Am stat lângă ușă, înghesuită, asumându-mi alegerea, ca sardelele eram, nu alta.

La următoarea stație a urcat o mamă cu fetița, o zulufată de vreo patru ani, cu nasul cârn și ochii maronii-aurii, atât de frumoasă că mi s-au lipit privirile de ea. Vorbea cu glas de clopoțel, a cerut apă si a mulțumit când a primit sticla, a întrebat dacă nu are unde să stea și a părut a înțelege că asta e situația, va călători în picioare.

În stație ușile se deschideau, se închideau, oamenii își făceau cu greu loc spre ieșire, ușile se mai deschideau o dată, apoi se închideau. Mama se apleca și o proteja, iar și iară, oamenii nu aveau de unde să știe că printre ei e o călătoare de-un cot şi ea se întindea, ca o cloşcă, deasupra fetiţei.

Când ușa s-a închis a treia oară și autobuzul a pornit am auzit-o:

- Mama, stai liniștită, ușa nu se mai deschide!

După care a luat bomboana pe care i-a dat-o o doamnă („E cu caise, mama!”) și a mulțumit.

Şi mi-a zâmbit, iar eu mi-am ţinut tare, să nu leşin de drag.

Dacă am fost în stare să scriu rândurile de faţă, după săptămânile acestea oribile, înseamnă că am început să îmi revin.

DANIEL BRATU, Holboca

SOARELE ŞI BUNA TRAVESTIRE

Plouă peste Eforie. Când ploaia tace, vântul răscoleşte nisipul ca împins de copitele hoardelor. Plajele sunt părăsite, Poseidon pare în criză, cu tridentul în gât, părăsit de sirene. Razele sunt răzleţe şi toate miros a roşu de-amurg. Baraje de nori se adună dinspre nordul mării.

Venit pe litoral de două zile, n-am alte soluţii decât plimbările cu tematică de privit, printre terase. Cele mai multe poartă scaunele goale pe mese, precum regii pitici coroanele bejeniei. Peste tot, o lumină vineţie adoarme lumea.

Dinspre un restaurant, însă, cu mese şi la stradă, veselia ţâşneşte, în valuri. Trotuarul e plin de privitori, clienţii sunt puhoi. Nu e vorba nici de preţuri, destul de mari, faţă de alte „locaţii", nici de zonă. Atracţia e reprezentată de doi travestiţi, care cântă „Oh, baby, baby, viaţa-i complicată..." şi dansează cu pasiune şi dezinvoltură, printre mese, mângâind şi pupând mesenii obişnuiţi, trimiţându-ne bezele, nouă, celor de pe trotuar. Atât la mese, cât şi „la varice", în afară, se râde copios, în hohote, oamenii se închină şi aplaudă, apoi reiau. Cei doi, un fel de vedete, pe care îi mai zărisem şi la TV, cu ocazia paradei gay, au rochii mulate, de seară, sunt machiaţi strident, se unduiesc şi sar, înfierbântaţi de succes.

La un moment dat, din pătura de nori, soarele aruncă un bici de raze, până în (pardon) fundul terasei. În lumină, scena se transformă, totul pare forţat. Rimelul li se scurge protagoniştilor pe obraji, unindu-se vertical, cu o parte din rujul abundent, în zăbrele. Fixaţia expresiilor aduce a menajerie, iar cântecul e doar mimat, pe CD.

Urmând aripile aurii, calde, ale razelor, părăsesc „spectacolul" în viteză. Deasupra falezei, pescăruşii mă cheamă, au sidef curat şi melodie în ţipăt...

99% HAR

E joi, zi ca oricare alta. Opresc maşina în parcare, aşteptând un Godot ieşean. Cum acesta întârzie, încerc, în căzănelul meu cu motor, să aştern pe carnetul de însemnări auto câteva idei poetice adânci. Tabla încinsă a maşinii îmi transmite jeratic spre scoarţa cerebrală, dar Pegasul inspiraţiei cade leşinat, şi el, de căldură. Scriu câteva rânduri, dar tai cu unul în plus. Nu merge. Transpiraţia îmi picură pe foaie, ca o picătură chinezească (ptiu, ptiu, Doamne Fereşte!). Îmi aduc aminte de zicala, parcă argheziană, cum că arta înseamnă 1% talent şi 99% transpiraţie. De transpiraţie nu am cum să mă plâng.

Apare, în sfârşit, cel aşteptat. Dau să plec, dar ieşirea îmi este oprită de un Wolkswagen Passat negru, ultimul răcnet, din care coboară grăbiţi, oxigenaţi de aerul condiţionat, doi preoţi tinerei, îmbrăcaţi regulamentar, gata de slujbă. Neobservând agitaţia mea, părăsesc zona cu anteriele lor lungi, plutitoare, în pas vioi, mânaţi de voinţa Celui de Sus. Jos, în parcare, le rămâne maşina, cu tot cu numărul de înmatriculare: IS-99-HAR, blocându-mă.

Şed şi cuget, împăcat. Azi e joi (13!...) și mâine-i marți, o zi ca oricare alta...

RONDELURI PE NIVELURI

RONDEL DE-APUS

Adio,-mi crește iarba a uitare,
sunt undeva că nu mai sunt pe-aici,
un fel de alba fără de pitici,
cu țigla de pe casă-n demolare.

Mă duc încet, în hârșâiri de bici
și-aud în mâini tălăngi de ursitoare,
adio,-mi crește iarba a uitare,
sunt undeva că nu mai sunt pe-aici.

Iar dacă nu-s, ce mi-ar păsa în care
(mi-ai fost sau nu mi-ai fost și poate nici)
din cele șapte vieți și trei hectare
te-am rătăcit, printre atâtea frici

și iarbă ce-mi tot crește a uitare.

Sanda Nicucie

RONDELUL VRAJEI LITERARE

Vecinul e, un pic, poet
Neconformist, vioi, rebel,
Literatura, pentru el,
E-al fericirii alfabet

Și-și boteză, în mod discret,
Copiii, după alt model.
Vecinul e, un pic, poet
Neconformist, vioi, rebel.

Băiatul mare e SONET,
Cel mijociu, normal, GAZEL,
Iar prâslea, logic, e RONDEL.
Se vede că, gândind concret,

Vecinul e, un pic, poet.

Janet Nică

RAR (rondel din ce în ce 1)

Noi ne iubim, din ce în ce mai rar
ne pasă de ce spune gura lumii,
de ce vor scrie, mâine, la ziar
ori poimâine, în opere, postumii.

Pe lângă plopii fără soț ce tu mi
i-ai prefăcut în pietre de hotar,
noi ne iubim, din ce în ce mai rar
ne pasă de ce spune gura lumii.

Ci-n pielea ta de praf incendiar
se-nvârt planete, stelele cu mii
și eu, un bolovan, spre a glumi,
în ciuda tuturora, așadar,

noi ne iubim, din ce în ce mai rar…

Daniel Bratu

DES (rondel din ce în ce 2)

Noi ne iubim, din ce în ce mai des-
frunziri de plopi ne leagănă în vânt,
prin primăveri, aduse pe Pământ,
de-un Dumnezeu de nimeni înțeles.

Spre toamna noastră, când un nou descânt
din roade ne trimite la cules,
noi ne iubim. Din ce în ce mai des,
frunziri de plopi ne leagănă în vânt,

ca pe un cuib al celor care ies
din scorburi fără grijă de veșmânt,
în ochii tăi, ce-ar pierde și un sfânt,
simțind c-aș fi din neamul cel ales,

noi ne iubim, din ce în ce mai des…

Daniel Bratu

NU-ȚI PROMIT

M-am cocoțat pe marginea tristeții,
De când ai hotărât să tunzi petunii,
Te văd, din vreme-n vreme,-n raza lunii,
Sau când îmi hoinăresc prin cap sticleții...

Îți înhăitezi privirea cu șogunii
Indiferenței, când te dor pereții,
Sunt un mistreț așa cum sunt mistreții,
Dar te-am iubit, cum nu pot crede unii...

Parfumul ți-l mai simt, de Niagară,
Mi-e tatuat pe umbletul sașiu,
Doar chipul tău, în fiecare gară

Prin care trec ca umbra unui viu,
Mă face să rezist încă o seară,
Dar nu-ți promit că mâine-o să mai fiu...

Florin Rădulescu

SONET IRE-VERS-IBIL

Dacă stele-adun din râu,
Nu fac artă pentru hartă,
Ci vă dau, cu mare artă,
Ultimul aspic de grâu.

Stau în cântec pân' la brâu,
Beau mister c-o oală spartă.
Nemuririi fără toartă
Vreau să-i fac, din iarbă, frâu.

Peste timpii ce se scurg,
Pun metafore la plug.
Mă nechează-al meu amurg,

De idei să rinofug
Și mă bucur de insecte,
În ierbarul cu defecte…
.

Nică Janet

SONET APATIC

În farmecul misterios al nopții
Ascult cum cântă vântul prin castani,
Sperând că vor mai trece niște ani
Până-oi plăti tribut, cu viața, morții.

Slăvindu-i pe acei frumoși sărmani
Ce dau iubirii formă și proporții,
Lăsându-mă, supus, în voia sorții,
Voi îndrăgi prieteni și dușmani.

Într-un final, când va veni sorocul,
Mi se va spune - poate - că norocul
A fost de partea mea întotdeauna

Și împăcat cu toată omenirea
Îmi va zâmbi, în gânduri, nemurirea;
Așa va fi... Sau nu... Îmi e totuna!

Constantin Moldovan

SONET ÎN ACVARIU

Priveam cum din acvariu sirena îmi zâmbește,
Avea un păr de aur, împrăștiat pe sâni,
Cânta cu glasul dulce, vrăjit, de săptămâni,
O ascultam în izul îngrozitor de pește.

O adoram, privind-o cu ochii mei păgâni,
Simțind în piept iubirea cum zi de zi îmi crește,
S-o mângâi și în brațe s-o simt cum se topește,
La pieptul meu și tandru, să o sărut pe mâni.

Am ignorat afișul ce m-a avertizat,
Să nu intrăm în apă, chiar dacă-i încălzită
S-atingem exponatul acesta minunat,

Ce cu înfățișarea și glasu-i ne invită…
Când i-am atins obrazul…perversă, m-a mușcat,
Era doar o pirania-n sirenă travestită!

David Valentin

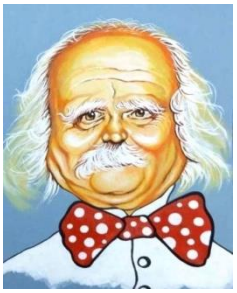

PSEUDO-CRONICI LITERARE

PRINȚ ȘI CERȘETOR de Mark Twain

Americanii nu prea au simțul umorului. Pionierii acestui popor au fost oameni care nu știau de glumă. Pe când indienii foloseau intens săgeata ironiei, yankeii scoteau degrabă pistolul. Iată originile din care s-a născut în mod surprinzător umoristul Mark Twain (1835 - 1910). Umorul său rafinat, dar debordant, a revoluționat presa vremii. Omul nu s-a mulțumit cu aforisme și pastile efemere și a trecut cu impertinență la romanul peren.

Pentru copii, a scris două romane delicioase: Aventurile lui Tom Sawyer și Aventurile lui Huckleberry Finn. Scrieri serioase dar, în același timp, vesele.

Ajuns la maturitate, Mark Twain a simțit nevoia să devină cu adevărat serios, ba chiar grav, drept care a scris romanul Prinț și cerșetor. În el este vorba de viețile paralele a doi copii, unul de viță regală și altul sărăntoc, care semănau atât de bine încât au hotărât să se distreze schimbându-și rolurile sociale. Foarte interesant subiect! I-ar putea pune pe gânduri și pe prințișorii noștri, care privesc cerșetorii din Audi fără să-i audă. Se întâmplă chiar și invers: cerșetorii din Audi nu-i aud pe prințișorii din Mercedes.

Ca o concluzie, romanul Prinț și cerșetor a făcut din Mark Twain nu numai un foarte mare scriitor, dar și unul foarte celebru. Zilele trecute, am întrebat un bun prieten: Amice, tu știi cine a fost Mark Twain? Mi-a răspuns pe un ton ușor indignat: Cum să nu știu? A fost primul soț al celebrei cântărețe de muzică pop - country, Shania Twain. A vândut 65 de milioane de discuri. Superbă femeie!

CIUMA de Albert Camus

Este un roman existențialist, apărut în 1947 la editura pariziană Gallimard. Celebrul prozator francez tratează literar cazul unei epidemii de ciumă din orașul algerian Oran.

Ca întotdeauna, cititorul român se simte frustrat și regretă că niciun mare clasic de-ai noștri n-a scris un roman antologic despre ciuma lui Caragea. Sau despre o soacră, personaj care în mentalul nostru colectiv este asociat tot cu o ciumă. „Soacra cu trei nurori” de Ion Creangă este o biată poveste cu iz de snoavă și nicidecum un monument literar. Timpul nu este însă pierdut, dar trebuie grabnic recuperat. Câteva idei stau să țâșnească.

După cum se știe, ciuma este un cuvânt sinonim cu pesta. Pesta ne duce involuntar cu gândul la frații noștri maghiari. Ca și Buda, de altfel. Subiectul este delicat, așa că mergem pe alt fir.

Firul ne-a fost oferit pe tavă de generoșii noștri guvernanți, care ne-au fericit cu o drăgălașă pestă porcină. Epidemia nu atacă omul, dar atacă scumpul nostru prieten, purcelușul. Porcii mor sau sunt omorâți preventiv și vreo zece ani de aici înainte, vom ține o dietă foarte sănătoasă, numai cu carne de pasăre. Aceasta este varianta optimistă, căci este posibil ca perfida gripă aviară să revină tiptil, caz în care vom apela salutar la soluția lui Grigore Alexandrescu: boul și vițelul.

Mihai Frunză, critic de amorul artei

EPIGRAME DE LA FLACĂRA IAȘULUI

DILEMA UNUI SOȚ

Un dar să-i fac soției mele-aș vrea
Și nu știu ce, ceva care se poartă!
- E foarte simplu: întreab-o tu pe ea.
- Nu, dragul meu, nu pot fi mână spartă!

Ion Arndt

UNUI „COLEG”

Colegul meu, un bun amic,
De dragul meu se prăpădește,
Dar când sunt lăudat un pic
De șef, se-mbolnăvește...

Costache Plăcintă

RECOMANDARE

Citește-i cartea apărută,
Că-i scriitor din noul val,
Însă mai lângă pat te mută:
E somniferul ideal...

Radu Felecan

CONCEDIU MEDICAL

Mi-a dat concediu medical
Și-apoi mi-a zis: „Remediu nu-i,
Renunță la țigări!”. Loial,
Am renunțat. I le-am dat lui...

Mihai Hăulică

UNUI TÎNĂR STUDIOS

Nu-i el omul să te mintă,
Zilnic stă cu nasu-n carte
Și-i convins c-ar avea parte
Dacă i-ar intra o chintă.

Ion Arndt

CURAJUL OPINIEI

Atunci cînd am ceva de spus
Și când de lipsuri mă iau tare,
Eu critica o-ncep de sus,
Mă scol, adică, în picioare.

Costache Plăcintă

INVENTARUL...

Are o putere rară
Înglobată-n cifre reci,
Că pe noi ne ține-afară
Pe gestionar... la beci .

Radu Felecan

REPLICĂ

- Ești beat-mort, afar` cu tine,
Zise soața când veni.
Dar el îi reaminti:
- Despre morți... numai de bine!

Mihai Hăulică

UNEI SOȚII

Într-o zi mi-a declarat
Că n-am suflet de bărbat
Și eu tac. Știe prea bine...
Că doar ea l-a scos din mine...

Ion Arndt

S-AU DESCHIS GRĂDINILE DE VARĂ

La o masă, doi holtei
Cheamă o ospătăriță:
- Bere n-ai! Dar mititei?
- Am, da-s duși la... grădiniță!

Costache Plăcintă

UNUI BIBLIOFIL

Pentru cărți are-o iubire,
Le păstrează-n raft, perfecte,
Nu au urme de insecte
Și nici semne de citire.

Radu Felecan

PIATRĂ ARUNCATĂ

Sunt mulți acei ce sapă-n piatră
Prin munții noștri, optimiști,
Muncind departe de-a lor vatră.
Sunt însă și... carieriști.

Costache Plăcintă

DILEMĂ

Vrând să știe adevărul
Lupul se tot întreba:
- De ce-mi pică mie părul
Iar năravul... ba?

Ion Arndt

SUBIECȚI

La cei cu epiderma dură
Soluția e mult mai grea.
Se cere-un ac mai pe măsură
Să nu se poată rupe-n ea...

Radu Felecan

NU ȚI-AM LUAT UN INE-E-EL

Mi se mai cer diverse lucruri. Dar ca azi n-am pățit-o.

Stând la trecere și așteptând omulețul roșu să se prefacă în verde, o femeie, din categoria celor care te abordează pe stradă să ceară, s-a apropiat de mine, strigându-mă de câteva ori: „Doamna, doamna!”. Cum omulețul ăla nu se mai schimba odată, am zis să-i acord atenție:

- Poftim!

- Îmi luați și mie un inel?

Am crezut că vinde vreunul și vrea ca eu să i-l cumpăr. N-aveam de gând, dar văzând că n-are nimic în mâini, pun întrebarea-eschivă:

- Păi unde-i inelul?

La care ea:

- Nu, să-mi luați mie un inel!

Adică să-i cumpăr (eu, ei) un inel, pentru ea. Hâu! Noroc cu omulețul verde!

M-a salvat de cererea în căsătorie.

(Dar acum, lăsând gluma, mi-a părut rău că nu aveam pe deget niciunul. De obicei, port unele oarecare, de care m-aș fi îndurat cu ușurință. I l-aș fi dat. Că, nah, femeia care cere un inel, parcă-i altfel decât cea care vrea bani sau pâine.)

HOLIDAY-IUBI

Ăsta e anul meu norocos. Citesc un anunț cu efect de plombe picate instantaneu: „Pentru modesta sumă de o mie de euro, doamnele și domnișoarele singure care doresc un instagram-iubi, îl pot avea, în carne și oase. Ce puteți face cu el: să vă pozați împreună în diverse locuri exotice la mare (marea e la alegerea pacientului), să le postați pe Facebook și Instagram, să vă dați mare și tare, să crape nu numai capra vecinei, ci și fierea în ea de oftică. Sună tentant? Dar asta nu e totul.

Insta-iubi este și fotograf profesionist și, pentru un mizerabil supliment de 500 de euro, el vă poate surprinde (fotografic, desigur) în cele mai neașteptate poziții și dispoziții, astfel încât marile dive ale ecranului să pară niște spălătorese jenante pe lângă dumneavoastră. Vă imaginați, cred, culoarea verde-smarald cu irizații de ou de rață, a tenului urmăritoarelor dumneavoastră, când vă vor vedea fotografiile profesioniste pe splendidul fundal albastru al Mării Egee. Acestea se vor simți de parcă ar fi intrat pe jumătate în Marea Moartă. Nu ratați oferta noastră de vacanță, care presupune că pentru alți nenorociți de 350 de euro face-iubi să pună și un comentariu cu multe inimioare străpunse de săgeți roz, la una dintre fotografiile la alegere, iar dacă vă crapă obrazul de rușine să-i oferiți o sumă atât de mică pentru o așa de mare și emoționantă declarație de iubire, puteți să vă spălați rușinea cu încă 250 de euro, pentru care holiday-iubi va face și o declarație verbală (verbală-scrisă, că doar trebuie s-o vadă marțafoancele), printr-o frază aproximativ coerentă și multi-lingvă, în genul melodiilor la mare modă azi: Te iubesc și te ador, cara mia, mio-amor! Mă rog, n-au importanță cuvintele, nici ordinea, nici gramatica, important e să priceapă nasoalele alea de la birou cât sunteți dumneavoastră de fericită cu un asemenea macho-iubi care e al dumneavoastră și numai al dumneavoastră (asta în cazul în care a murit mă-sa), care vă adoră și vă iubește cu toți mușchii și toate inimioarele din dotare etc. Dacă ați priceput cum stă treaba, dacă nu vreți să fiți și anul acesta frustrata grupului, care doar ea n-are pe nimeni, în timp ce toate trudele și-au găsit câte-un prost să le țină trena și cu care să se afișeze de-a-mboulea pe rețelele de socializare, dacă nu vreți să vă apuce depresia, să vă arate lumea (cu) degetul, să vă „felicite” șeful cu tot felul de invective printre care ne...priceută și alte ne...reguli, nu ezitați nicio clipă! Alegeți oferta noastră! Vacanța dumneavoastră nu va fi mai bună, dar ziua dușmancelor pe care le aveți va fi mai rea. Nu ratați ocazia de-a le servi un upercut virtual la ficat! Foto-iubi la minut vă așteaptă cu drag!”

Era exact ce-mi trebuia. Mi-am aranjat fața cât am putut de mult, cu niscai botoxel, după care am intrat în depresie, că mama mi-a zis că semăn cu vițelul lui tanti Stela de peste drum, când caută țâța vacii, nerăbdător să sugă. Ca să ies din depresie, mi-am cumpărat sutien și chiloței cu *push-up*, sperând că astfel voi îndrepta atenția privitorilor spre alte zone (la fel de sensibile) ale corpului și că totodată voi da lovitura semănând cu Jenifer Lopez în „Pe aripile vântului”: (Lasă, măi, nu contează filmul, contează personajul!) În realitate, am reușit doar să aduc de departe cu bunică-sa după ce a născut cinci copii și începuseră să-i cam pice toate. În fine, am mai dres ce se putea drege, adică mi-am făcut manichiura și m-am coafat (stilul smuls și proaspăt bufnit de sobă) și m-am prezentat la agenția de închiriere a iubitului de vacanță pentru fotografii pe Facebook și Instagram (prescurtat AÎIVFFI). Acolo, am avut fericirea să mă întâmpine photo-iubi chiar la intrare. Se învârtea în jurul clădirii (de nerăbdare, am bănuit), tot numai mușchi și cu ceva ce am presupus a fi aparatul de făcut sefli-uri cu bățul aferent în mână. I-am întins-o pe-a mea și m-am prezentat politicos, încercând să fiu cât mai șarmantă, agitându-mi genele din dotare și alte dotări. Iubi avea o mână neagră, dar am crezut că i se trage de la bronz, ce să facă, săracul, riscurile meseriei, dacă munca ta presupune sacrificii, cum ar fi să stai toată ziua la mare și să te tragi în poză. I-am zis, plină de motivație:

- Presupun că dumneavoastră sunteți Erick, eroul meu de vacanță pe Facebook, care-o să-mi faceți multe poze și-o să-mi trimiteți mesaje cu multe inimioare străpunse de săgeți roz. Iar acesta din mâna dumneavoastră este aparatul de împlinit vise instagramate.

- Nu, doamnă – zice ăla – eu sunt Elie, eroul lu’ nevastă-mea (altfel mă trece pe pufuleți), care tund iarba din curte. Iar ăsta din mâna mea e aparatul de făcut meseria cu el: îi zice motocositoare.

Mă rog, mojici găsești la tot pasul. În cele din urmă l-am cunoscut și pe Erick (nume de scenă), care avea mai puțini mușchi decât Elie, dar a zis că nu-i problemă, la poze o să și-i umfle cu un secret profesional, mâna mai puțin neagră (da’ bronzu’- bronz!) și care mi-a pus devizul cu antecalculația în față, deodată cu oglinda, sfătuindu-mă să mă aranjez pentru poză. Și eu care mă consideram aranjată, că doar stătusem două ore jumate în coafor! Mă rog... I-am dat banii, ce să faci, afacerile serioase din țară și de pe variantă așa lucrează, cu banii înainte, apoi mă așteptam să ne avântăm împreună spre marea mult dorită (alesesem Turcia, că așa mi se păruse mie, mai exotic, marea Marmara). Și ne-am avântat, ce-i drept, dar nu dincolo de mări și țări, ci dincolo de o draperie, și-n loc de Marmara m-am ales c-o înmărmureală de zile mari când Erick-the lover m-a-nghesuit într-un studio cum erau cele fotografice de pe vremuri, m-a așezat în fața unui perete pe care erau zgâriate niște valuri – ai fi jurat că-i Marea Moartă! - și mi-a zis să stau nemișcată că el va trage trei cadre cu noi doi în postura de iubiți. Să mă uit la el sub nu-știu-care unghi, apoi să-mi plec capul pe umărul lui și să-l privesc pe sub gene, iar într-a treia să ne prefacem îmbrățișați, dar să nu care cumva să-l ating, că el are nu-ș’-de-care fobie și până s-apuc eu să mă bucur de noul iubit, mi-a pus trei fotografii în brațe, adică în telefon, la pachet cu înjurătura: „Vă mai așteptăm și altă dată”. Eu, tot înmărmurită, că nu-mi venea să cred că asta a fost toată vacanța mea de care ar fi urmat să se oftice jumătate din populația globului, i-am arătat bagajele făcute pentru o săptămână, întrebându-l: „Cu astea, acuma, ce fac?”, la care el mi-a răspuns nonșalant: „Nicio problemă, dacă nu mai aveți ce face cu ele, le găsim noi altă întrebuințare”, mi le-a și luat din mână până s-apuc eu să protestez și mi-a făcut vânt de la malul mării (mă rog, din fața peretului cu valuri desenate), zicând că trebuie să sosească următoarea fraieră (clientă, cum ar veni). N-a uitat să adauge la final: „Vă dorim vacanță plăcută în continuare!”.

Când am ieșit din clădire, Elie terminase iarba, acu’ îl termina iarba pe el, vreau să zic terminase de cosit, sta jos și trăgea din țigară. L-am întrebat dacă, în schimbul a 50 de euro, e de acord să se pozeze cu mine pe malul lacului Amara (măcar ăla era real și, cu puțină imaginație, putea fi asemănat cu o mare).

- Cum să nu, domniță?, mi-a răspuns. De banii ăștia vă și cosesc grădina o dată.

Ce fericire! Aveam acum doi iubiți, prietenele mele vor crăpa de invidie, mă dusesem în două locuri exotice de toată frumusețea (la Mar-mara și A-mara), să moară nu doar capra de vecina, ci și puricii de iarbă și alte viețuitoare de pe lângă casa omului! Eu n-o să mai am purici de iarbă, că n-o să mai am iarbă, c-o să mi-o cosească Elie, bonus la poza de pe malul lacului. Doamne, ce vacanță de vis am avut! (Nu trebuie să uit să adaug finalul ăsta pe Facebook!).

ETE, SCÂRȚ (UMOR)!

Poezele trimise la Iași, tema „Fetele din luncă mă credeau poet”:

IDENTIFICARE

Într-o luncă părăsită,
După săpături de-o vară,
O fosilă fu găsită
De-o echipă temerară.

Erau fete cam trecute
Ce cărau la terfeloage,
Vrând să fie ne-ntrecute
Iscusite-arheoloage.

După studiul științific
Zise una – adâncit,
Eu, pe ăsta îl clasific
Printre cei ce n-au muncit.

Și mai iese la iveală,
C-a fost tare-ndrăgostit,
Dar că n-avea socoteală
Și nici n-ar prea fi citit.

Și cu toatele-au conchis
Că asemenea schelet
Ce fusese-acolo-nchis,
Negreșit, era poet.

BALADA EXTRATERESTRULUI

Foaie verde trei planete,
De departe am venit
Să mă dau și eu la fete,
Și să mă las omenit.

Am aterizat pe-o luncă,
Era plină de urzici,
Fetele erau la muncă,
Zdravene, ce poți să zici!

„Tu nu pari vreun băștinaș” –
Zise una către mine,
„Și ești tare sighinaș,
Nehrănit cu proteine.”

Alta, blondă și felină
Și având pe „vino-ncoace”,
Îi răspunse în surdină:
„Nu vezi că-i poet? Dă-i pace!”

Și, văzând mai devreme podiumul, alcătuit în exclusivitate din domni, pe care îi felicit din inimă, am găsit și explicația:

BĂIEȚII DIN LUNCĂ M-AR FI CREZUT POETĂ
(reacție la tema „Fetele din luncă mă credeau poet”)

Jucând adeseori berbuncă,
Crezându-mă poetă prin scaieți,
Mi-am zis: „Ah! Ce păcat că-n luncă,
N-au fost și niscaiva băieți!”

Florentina Loredana Dalian,
Slobozia, iunie

DIN CELEBRELE DUELURI („MAESTRUL ȘI TEODORA”)

PETRU-IOAN GÂRDA

CU O FLOARE NU SE FACE PRIMĂVARĂ

Să cucerești femeia cu o floare
E foarte simplu, știe orișicine -
Când ai terenuri, vile, limuzine
Și i le-ai pus, pe toate, la picioare.

În rest, doar tinerețe și vigoare
Ți-ar trebui, umor și șarm… în fine,
Să cucerești femeia cu o floare
E foarte simplu, știe orișicine.

În schimb, de ești o fire visătoare,
Poet boem, cu-averea ce-i pe tine,
Dar o iubești, abține-te, mai bine,
Că sigur te trimite la plimbare.

Să cucerești femeia cu o floare!?

TEODORA PASCALE

STUDIUL DRAGOSTEI

Savantule pierdut în lumi astrale,
Pedant, abstract, subtil și cam ermetic,
Te-nvârți în universul tău cinetic,
Femeile îți par făpturi banale.

Dar smuls ai fost din calmul tău ascetic
De-o tipă cu idei fenomenale,
Savantule pierdut în lumi astrale,
Pedant, abstract, subtil și cam ermetic.

V-ați tatonat intens la integrale -
La Einstein, Euclid erai frenetic -
De soață ai cerut-o, teoretic,
La contrele pe legea lui Pascal(e)...

Savantule pierdut în lumi astrale.

.

DIN CELEBRELE DUELURI (DORA ȘI DORU)

TEODORA PASCALE

MARITIMĂ 1

Privesc cum plutește o tipă „beton”
Și mintea îmi țese scenarii bizare,
Visez că aș fi un simpatic dragon,
Iar ea, o superbă steluță de mare.

Spre dânsa înot într-un tempo greoi,
Să-i văd de aproape dotarea, figura,
Sperând să accepte o cină în doi,
Dar valu-mi trântește în cap geamandura.

M-aduce-n simțiri un erou-salvamar,
Ce practic m-a smuls dintr-un vis inefabil,
La pieptul meu țin, suspinând în zadar,
Femeia, inertă… din plastic gonflabil.

„ȚARA TE VREA PROST”

Așteaptă-mă, comuna mea natală,
Am rătăcit destul prin astă lume,
Trăind povești cât pentru trei volume -
Și le scriam, de m-aș fi dus la școală.

Nu știu prea multe - să plantez legume
Și numele, să-l iscălesc pe-o coală;
Așteaptă-mă, comuna mea natală,
Am rătăcit destul prin astă lume.

Revin cu bruma de agoniseală,
Dar văd că nu e nimeni să mă-ndrume,
Iar „țara te vrea prost” c-un scop, anume
Să nu se schimbe vechea rânduială…

Așteaptă-mă, comuna mea natală!

DORU MIHAI LUNGESCU

MARITIMĂ 2

Un vas ce plutea de la Bosfor încoace,
Cu vele întinse, țintind la calcan,
La sud de Mamaia năvodul desface,
Că are zapis de la unchiul Ivan.

E-n apele noastre și Garda de Coastă,
Se zbate zadarnic să-l scoată în larg,
Recolta-i bogată iar turcul adastă
Și dă indicații din vârf de catarg.

O ultimă plasă ar vrea să „ciupească”,
Pornește motorul, e gata de drum,
În ochiuri se prinde o mină rusească -
Sezonul acesta se-ncheie cu… „BOOM”!

FACULTĂȚI DE PROVINCIE

O facultate-n sat e o minune,
Menține atmosfera elevată
Și chiar de-i taxa foarte piperată,
Au tinerii o altă opțiune.

E drept că nu învață niciodată,
Dar cred că diploma îi va impune;
O facultate-n sat e o minune,
Menține atmosfera elevată.

În UE se visează-n posturi bune
De medici, ingineri, chiar și-n armată,
Când merg, la fel ca țara asta, toată,
La castraveți sau adunat căpșune…

O facultate-n sat e o minune!

DIN CELEBRELE DUELURI (DAVID ȘI TEODORA)

DAVID VALENTIN

NU VĂ JUCAȚI CU BLONDELE!

M-a dus, cândva, o blondă în ispită,
Mi-a fluturat codița pe sub nas,
Eram pe-atunci un câine de pripas,
Dar tânăr și în mușchi cu dinamită.

Când ea lătra, având dulceață-n glas,
Mi se părea Madonna, travestită;
M-a dus, cândva, blondina în ispită,
Mi-a fluturat codița pe sub nas.

Am prins-o pe maidan, nepregătită,
De *look*-ul ei în mod fatal atras,
Dar am simțit un junghi în pancreas...
Și am rămas șocat, era vopsită...

M-a dus, cândva, o blondă în ispită!

TEODORA PASCALE

CRE-DULĂUL

La miezul nopții, când e lună plină,
Instinctul tău de lup se manifestă
Și chiar de-ntreaga lume te detestă,
Tu urli, inspirat de-a ta „regină”.

Destinul ți-a jucat o nouă festă -
Te poartă-n lesă, iar, o cabotină;
La miezul nopții, când e lună plină,
Instinctul tău de lup se manifestă.

Tu o iubești și o absolvi de vină,
Mai mult, declari că-i bună și modestă,
Că, din cățele, e cea mai onestă;
Vecinii știu și râd, mai în surdină,

La miezul nopții, când e lună plină...

DANIEL BRATU

MY FAIRY LADY

Fidelă, cum te știu, my Lady Fairy,
Poți reuși cu tot ce-ai în dotare -
Nisip mașcat, burete, stea de mare,
Săpun de casă, sare, spuma berii,

Sub mâna ta, cu degete sprințare,
Vesela-i neatinsă de bacterii -
Fidelă, cum te știu, my Lady Fairy,
Poți reuși cu tot ce-ai în dotare.

Nu te lăsa pe marginea durerii,
Că muntele de vase-i tot mai mare,
Precum Sisif, muncește-n disperare,
Că vor veni și clipele plăcerii,

Fidelă cum te știu, my Lady Fairy...

RONDEL DE BUDDHA...PIȘTA

Ci orice faci, în jurul tău e Lună
Și nu c-a șters-o Pișta ungurește -
Pe-aici, și Nelu Armstrong și-amintește
C-a fost, cu-ntâiul pas călcat pe dună.

Și Higgins crez că încă mai tânjește
Și-ar vrea și el ceva, cu vorbă bună,
Da' faci ce faci și-n jurul tău e Lună
Și nu c-a șters-o Pișta ungurește.

Că nu te crez de faptă-așa nebună
Sire...na mea, când spui că... God ferește!
E-n stare Piști-al tău. Ardelenește,
Dispar și eu, ca-n datina străbună.

Ci orice faci, în jurul tău e lună...

SILVIA HORGA

RONDEL DE SIRE

Oh, sire, ce adevărat îmi sună
și ce complet-trăsnit se potrivește
my name, eu ți-o jur pi englezește,
mă simt acum o lady super-bună!

Voi reuși, că asta dovedește
că nu-s străvechea Mery cea grăsună;
oh, sire, ce adevărat îmi sună
și ce complet trăsnit se potrivește...

Ca într-un banc c-un ungur, îmi răsună:
a se fairy de Mery, ne belește!
Aș încerca și-un axİON... sau nește...
Dar nu! Că sunt fidelă, nu-i minciună.

Oh, sire, ce adevărat îmi sună...

RONDEL DE DAN, CHEPTĂN (de pl)AI?

Dar ce le perii și le piepteni, Dane...
cu fanții ăi bătrâni, de modă veche
eu nici în clin și-n cap și-ntr-o ureche
n-am prea avut de-a face, pe maidane.

E drept, aveam o Laică făr' pereche,
cățea lunatică, lătra cu toane...
ce le mai perii și le piepteni, Dane,
cu fanții ăi bătrâni de modă veche.

Demult îs duși, că le-au rămas vădane
fimeile ce-or dat și ele-n streche,
dovadă nu-i nici una, mai străveche,
curată mi-s ca Luna-ntre codane...

Ce le-ai mai pieptănat pe toate, Dane!

GRIGORE COTUL

Festivalul „Scârț-Umor” de la Iași (6-8 iunie 2025) a mers ca uns! Mulțumiri (întârziate) organizatorilor!

LEGEA COMPENSAȚIEI

Eu le-am zis că am breton
Alb și vocea mi-a slăbit...
Ei mi-au dat un microfon
Să mă facă auzit!

DAVID VALENTIN

La revedere, Iași!

Ne-am întors plini de bucurie de la Festivalul „Scârț Umor”, desfășurat la Iași, festival care ne-a depășit toate așteptările. Iași-ul nu este Brăila, pe care o nimerește și un orb. „Casa Copou” a fost un obiectiv secret, ales cu mare grijă de organizatori, care au intervenit discret la Google, pentru a nu fi cumva desconspirat. Am avut aici discreție, confort, intimitate și, cel mai important, locuri de parcare. Un alt mare atuu a fost că „Berăria Veche” era la doi pași, unde prima seară s-a lăsat cu delicii culinare.

A doua zi, după o vizită în Copou, a urmat festivalul propriu-zis, cu Galeriile Grumăzescu arhipline, unde poezia și umorul au mers mână în mână, ba mai mult, și cu reprize muzicale.

A fost omagiat poetul Ion Bolocan, a fost prezentat ultimul număr al revistei „Scârț” și s-au acordat premii pentru cele mai bune poezii satirice și epigrame, dar și premii speciale tuturor colaboratorilor și invitaților, cu titluri care mai de care mai inspirate.

Seara a fost una deosebită, fiind musafirii familiei Oleg Spînu, la „Casa cu Spini”, niște oameni cu suflet mare, prieteni ai poeziei și muzicii, dar și ai familiei Bratu.

Nu pot încheia această succintă cronică, fără a mulțumi lui Daniel Bratu, Sandei Nicucie, lui Vasile Vajoga și Dariei Dumescu, care au fost neobosiți în aceste trei zile, străduindu-se ca noi să ne simțim bine. Și ne-am simțit.

LOREDANA DALIAN

„Scârț-Umor” – un festival umoristic fără scârțâieli

Iași, 6-8 iunie 2025

În lumea literară umoristică, marca „Scârț” e deja bine cunoscută, datorită unei reviste de profil purtând acest nume. Anul acesta, concursul de epigramă și poezie umoristică „Scârț-umor”, dedicat memoriei scriitorului umorist ieșean Ion Bolocan, a fost susținut și de un festival de amploare, grație unor sponsori generoși și echipei organizatoare alcătuită din: Daniel Bratu, Vasile Vajoga, Sanda Nicucie, Daria Dumescu și, probabil, și alți colegi ai cenaclului de la Iași.

Umoriștii prezenți la festival, din țară și din Republica Moldova (vorba cântecului „Care țară, unde-ncepe? Țară veche, țară nouă,/ Parcă-i una, parcă-s două…”) s-au bucurat de frumusețea Parcului Copou, sub ghidajul umoristului/ iluzionist Vasile Vajoga, care a scos din joben explicații pe care nu le cunoșteam, de un recital umoristic, în cadrul festivității de premiere de la Galeriile „Dumitru I. Grumăzescu”, moderat de Daniel Bratu, cel care a asigurat și sensibile momente muzicale, precum și de o cină festivă într-un peisaj mirific de pe

Dealul cu spini (poetică denumire!), la Casa cu Spîni (unde gazde excelente au fost Lili și Oleg Spînu). Nu a lipsit nici concursul ad-hoc de epigramă, încununat de premii generoase, nici caricaturile realizate de Marian Avramescu. Nici căpușa aferentă, pe post de animal de companie, dar asta-i altă poveste.

Dincolo de toate cele bune întâmplate, rămâne în special magia întâlnirii, bucuria revederii și comunicării, ce lasă bun parfum în urma sa, ce mângâie precum petalele de flori, necum precum spinii din dealul cela.

Mulțumesc, cu recunoștință, pentru invitație și pentru starea de bine pe care am avut-o pe tot timpul festivalului!

MIHAI FRUNZĂ:

IAȘI - Iunie 2025. Adunarea națională a participanților la Ședința festivă a Asociației Umoriștilor AL. O. TEODOREANU - PĂSTOREL.

De fapt, un regal festival de înalt nivel, organizat de revista Scârț.

Cinste Vouă: Daniel Bratu și Vasile Vajoga, conduși eficient de Sanda Nicucie și Daria Dumescu!

MARIAN AVRAMESCU:

„SCÂRȚ" UMOR 2025, sau „Singur printre epigramiști".

Le mulțumesc desăvârșitelor gazde și organizatori Daria Dumescu, Sanda Nicucie, Vasile Vajoga, Daniel Bratu și îi felicit pentru impecabilul ce a caracterizat totul.

ION DIVIZA:

La sfârșitul primei săptămâni a Cireșarului am trăit două zile de vis în „dulcele târg al Ieșilor", unde a avut loc Festivalul Internațional de Literatură Umoristică, sub egida revistei „SCÂRȚ", ediția a V-a. Găzduiți de excepționalii confrați Daniel Bratu, Sanda Nicucie, Daria Dumescu și Vasile Vajoga, care, în cadrul galei de premiere, au organizat și un adevărat regal de poezie umoristică, epigramă și muzică, iar la final și de un co-pământean, cum i-ar fi zis acad. Mihai Cimpoi, adică un basarabean, pe nume Oleg Spînu, noi, cei doi moldoveni din dincoace de Prut, ne-am simțit ca acasă și chiar mai bine decât acolo... :) În seara de adio, s-a mai organizat și un concurs ad-hoc, la care am reușit să iau și eu un premiu, o sticlă de șampanie selectă, cu o epigramă pe rime date…

PETRU BRUMĂ:

EPILOG LA SCÂRȚ UMOR FESTIVAL – IUNIE 2025, IAȘI

SCHALTINIENĂ CU POPI ȘI DAME

Nu mai râvniți la chintele roiale,
Nici la careuri supertari de ași –
Vi-i recomand pe Frații Căuzași
Și pe-ale lor cucernice vestale.
Perechi de popi și dame-n târg la Iași
În ritm de folk, cu lirice sarmale
Vă vor primi. Și cu plăcinte-n poale.
Așa cum noi, poieți mai slabi, mai grași
Am fost chemați din luncă, de pe vale
Și omeniți ca niște boiernași.

Laudă vrednicelor cupluri de amfitrioni
Nicolae & Daria
Daniel & Sanda

FESTIVITATEA DE PREMIERE A CONCURSURILOR DE EPIGRAME AD - HOC (Festivalul SCÂRȚ - UMOR, 2025, 7 iunie, Casa cu Spîni, Dealul O Dorului, Chicerea)

Juriul a fost format din: Oleg Spînu (președintele juriului), Vasile Vajoga, Sanda Nicucie și Daniel Bratu

CONCURS 1: tema - Casa cu Spîni
Marele premiu unu: Constantin Moldovan

Premiul a fost asigurat de Oleg Spînu

CONCURS 2: cuvinte de rimă „mămăligă" și „sarmale"

Câștigători:

Premiul I - Florin Rotaru
Premiul al II - lea - Ioan Toderașcu
Premiul al III - lea - Alexandru Hanganu
Mențiune - Ion Diviza

Premiile premiilor și mențiunii au fost asigurate de Sanda Nicucie și Daniel Bratu

Ceilalți invitați participanți la concursuri au primit câte un premiu de consolare, constituit din o sticlă de vin, asigurată de SC Cotnari SA sau bomboane învelite în staniol, asigurate de Lili Spînu și Sanda Nicucie

Epigramele câștigătoare:

DIVORŢ CULINAR
S-a stins iubirea soaţei dumisale,
Amoru-şi pierde ultima verigă,
Că bagă-n el o oală de sarmale
Şi-apoi, în dormitor, e mămăligă!
Florin Rotaru

ORGANIZATORII NE-AU PRIMIT CU DELICATESE TRADIŢIONALE
Ne-au primit cu mămăligă
Şi mândreţe de sarmale,
Iar acuma ne obligă
Să le scriem osanale...
Ion Toderaşcu

SARMALE PLUS MĂMĂLIGĂ
Când Eros le dădea târcoale
Cu aerele lui de Rigă,
Doar goale mai mâncau sarmale,
Dar nu cu orice mămăligă.
Alexandru Hanganu

TERORISM... FESTIVALIER
Ieșenii au găsit o bună cale
De a scăpa de barzii ce câștigă:
I-au împușcat în gât cu cinci sarmale
Și-au explodat din mers o mămăligă!...
Ion Diviza

CASA CU... SPÎN
În căsuţa fainã tare
Oleg, bravul ei stăpân,
N-are cum să fie... spîn
Cu o barbă-atât de mare!

Constantin Moldovan

S-au mai remarcat, de către (în)jurați, și următoarele:

MADRIGAL DE... MAI RĂMAS
La Iaşi, în caz că mai rămân,
Nu scârţ-umorul e-un motiv...
În suflet mi-a intrat un SPÎN
... definitiv!

Grigore Cotul

LA CASA CU SPÎNI (în afara concursului)
Ne-au aşteptat cu masa plină
Ne-au dat, cum am intrat pe uşă,
Un vin, o ţuică, o măslină...
(Lui Avramescu o căpuşă!)

Florin Rotaru

Alte reacții rimate, înainte și după:

INSTANTANEU LA CHICEREA
Când peste deal clipește pleoapa serii
Se tot golesc de vin, pe rând, pahare,
Iar miezul poeziei plin de har e
În începutu-acesta cald al verii!

Spumos, cum este însăşi spuma berii,
Umorul epigramei proaspăt pare
Şi hazul străluceşte-n note clare
La Oleg, sub mireasma adierii...

Atunci, de-odată, sonetistul mag,
Săltându-se din scaunul de fag
Întreabă spre-a afla, ca tot românul,

Iar în răspuns încrederea i-i oarbă:
- Ia, spuneţi, care dintre toţi e Spînu??
- Păi... nu se vede? Spînu-i... cel cu barbă!!!

Vasile Vajoga

CĂPUŞA, MARIAN ŞI DECOLTEUL...

Şi a ieşit căpuşa, singurică,
Din el, precum sirena-n spuma mării.
Era grăsuţă, neagră şi pitică
Şi-a stat la pază-n briza înserării.

Să vă spun drept, mi-era un pic de frică,
Îl şi vedeam la UPU,-n colţul gării.
Dar a ieşit căpuşa, singurică,
Din el, precum sirena-n spuma mării.

Ne-am agitat, în plen, precum tembelii,
Pe lângă Marian, c-o ţuică mică.
I-am descântat, dar el, în doru lelii...
Doar s-a uitat în bustul Petronelii

Şi a ieşit căpuşa singurică.

Sanda Nicucie

Petronela

Marian

CUGETĂRELI

Rochia îi venea ca o mănuşă.
*
Vă spun eu că toate basmele sunt poveşti.
*
Mâine se va sărbători ramul bisericii noastre.
*
Dintre toate medicamentele, mie îmi place placebo.
*
Uzina a fost mutilată cu aparatură modernă.
*

Nu vorbele, ci laptele contează!
*
Somnul Raţiunii naşte artişti.
*
Îmi place la nebunie acest balamuc.
*
Din păcate, virtutea cade, adesea, în păcate.
*
Era frumoasă, ceva de speriat!
*
Numai cine nu are minte îşi iese din minţi.
*
Excelenţa Sa, Domnul Ministru, era de o mediocritate evidentă.
*
V-aş ura spor la muncă, dar mi-e că vi-l iau guvernanţii.
*
Guvernul le cere şomerilor să-şi vadă de treabă, dacă nu au de lucru.
*
De câte ori îmi păcălesc prietenii, mă simt ca un adevărat şef de partid.
*
Flăcăul, apropiindu-se prea mult de fată, a ajuns prea departe.
*
La fabrica de funii, lanţul tehnologic funcţionează normal.
*
Fotbaliştii au alergat pe teren, în lung şi-n blat.
*
Când ai nai, ai nai, când n-ai nai, n-ai.
*
Poliţiştii i-au pus hoţului căpuşele la mâini.
*
V-o spun pe faţă că lucrurile merg pe dos.
*
La concert, flautul a fost vioara întâi.
*

MIHAELA BORZEA

CAISE VERZI, TUTUN ȘI ANTITEZE

Ți-a evadat un vis de sub arcadă,
Îl răsucesc în degete și-mi pare
Că somnul tău miroase a zăpadă
Și a tutun lăsat prea mult la soare.

Te-ating de-un veac, dar te inspir de parcă
Acum te plămădesc din antiteze,
Iar gura mea abia acum încearcă
Din tot ce nu mi-ai fost să te fumeze.

Rog fumul alb pe umeri să-ți ajungă,
Nămeți ușori din sita grea să cearnă,
Căci te adoră iarna cea mai lungă,
Iar eu, precum mă știi, sunt veșnic iarnă.

Îți tălmăcesc visarea pe hârtie,
Condeiul meu învață să te-nvețe
Cu mii de primăveri în agonie
Și toamne plumbuite-n frumusețe.

Când te trezești, am să-ți colind albine
Cu flori de câmp murind în dor de greieri
Și-n loc de mere, dă-mi-te pe tine,
Caise verzi în palme să-mi cutreieri.

CAMELIA CONSTANTIN

MELANJ (primei veri)

Magnolii mov și ierburi. Cu ardoare,
cireșii înfloriți pe buze moi,
ne poartă-n prima vară pe-amândoi
și ne zidesc surâsul în clasoare.

DANIEL BRATU

S-A DUS CĂLDURA VERII DE-ALTĂDATĂ…

Pe ducă-i vara asta, printre ramuri
se trec cireșe, păsări călătoare,
se coc femei sub zâmbetul de soare
și-n cer, poeți trag caii verzi de hamuri.

Aleargă norii-n spații viitoare,
goniți de rugi de popi tocmiți la hramuri,
se-acoperă Pământul de balsamuri
și-i plat, și ni se-ntinde la picioare.

Dar, cu un rânjet, simt cum stă la pândă
un drac al nopții-n umbră, micșorat,
ce crește-ncet, ca fiara cea flămândă

și mușcă din tot binele-ntâmplat.
Se duce vara noastră și, plăpândă,
aud un zvon c-ar fi căzut la pat.

Din ape dantelate și-un alt croi,
să desenez aș vrea și-apoi să zboare
din suflet, către nesfârșit, planoare,
să devenim un anotimp eroi.

Magnolii mov și ierburi la picioare,
cuvinte salbe-auzului și-atât,
sărutul de poveste-așa încât
prin inimi să ne fugă căprioare,

magnolii mov și ape cântătoare,
iar peste toate, ierburi rotitoare.

SIMONA DIANA ȚÎRU

LINIȘTE

E liniște astăzi. În căni de cafea
se simte un timp dilatat în secunde,
în inima-rug cu trei flori-catifea
se strigă pe ea și o mamă-i răspunde.

Sunt oameni ce pleacă pe drumuri mereu
și drumuri ce duc bună parte din tine.
Să ierți ce n-ai fost limpezindu-l pe „eu”
și-odată cu el, conștiința de sine.

Pe-a patra petală a unui trifoi
rescrie un cod ADN de lumină,
din mână de vraci, fă versetele noi
și vindecă totul cu pace deplină.

Prin suflet se-ntrec amintiri cu cireși,
din care-a țâșnit, sângeriu, asfințitul.
Ce liniște azi... când prezentul îl țesi
din dreapta menire de mamă: iubitul!

MARI GHICIOI

ÎNTRUCHIPÂND TRISTEȚEA

azi
de pe mine
se preling tristeți
rostește trupul meu ieremiade
și sânger
de se-adună-n jur ereți
cu clonțuri ascuțite
dure spade

chiar de m-ar sfâșia
de tot
de tot

ANI LAIU

ȘOAPTA MACULUI

Draga mea cu păr bălai,
vino lângă mine-n plai,
să-mi legi primăvara-n brâu.
Te aștept cu-nflăcărare,

în suspine și mirare,
prin pădurile de grâu;
Să-ți pictez roșu în buze,
printre razele difuze,

în seninul plin de floare,
Să m-alinți cu ochii tăi,
eu, să-ți tatuez văpăi
dintr-o clipă călătoare;

Haide, te aștept în plai,
draga mea cu păr bălai,
să-mi pansezi doruri sternale,
În amurg dumnezeiesc,

să-mi surâzi, să ațipesc
în căușul palmei tale.

lăsând doar oase lucii
pentru hiene
tot ar rămâne din tristeţe-un ciot
să se multiplice
şi-apoi
perene

să dea mlădiţe
să mă reînvie
să fiu acelaşi cântec plâns din nou
întruchipând tristeţea
pe vecie
cu fiecare dureros ecou...

VASILE VAJOGA

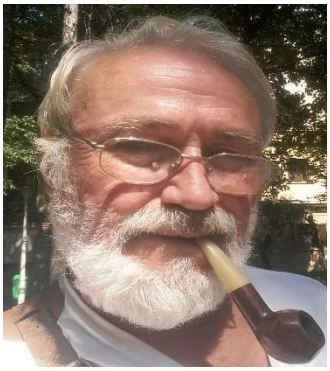

...ȘI NU MAI E DE ASTĂZI UN MAIDAN

A fost ucis azi-noapte un maidan,
Măcelărit de trei excavatoare,
Fiind prea anacronic într-un plan
Al unei străzi în sistematizare.

Infamu-asasinat l-a poruncit
Un domn mărunt, cu mapă și cu burtă,
Cerând să fie-ndată-ndeplinit
Când e solstițiu și e noaptea scurtă.

Și a pierit spre ziuă un maidan,
Maidanul cel cu maci și cu cicoare,
Pe care-un câine șchiop și un motan
Se tolăneau la umbră sau la soare.

Și-a dispărut din urbe un maidan,
Maidanul din copilăria noastră,
Acolo unde circul, an de an
Își întindea cupola lui, albastră.

Și nu mai e de astăzi un maidan,
Iar nimeni nu avea să îl mai știe,
Că veacul vârstei locului viran
E-nchis într-un dosar la primărie...
.....
Un țânc de-un cot, cu tenișI și tricou,
M-a întrebat ieșindu-mi brusc în cale:
„Aici se construiește-un circ mai nou?”
Dar... circuri nu mai vin prin mahalale!

VOIEVOD PESTE LUNCĂ

Sunt voievodul Luncii de Smarald;
Mi-i sceptru-n mână rupt din snop de bozii,
Un plop trăsnit mi-i prea supus herald
Și stau într-un donjon din vergi de lozii.

Arcași mi-s scorburoasele răchiți
Cu anii lumii răbojiți pe scoarță,
Venind de la hotare, osteniți,
De, poate, mult prea îndelungă harță.

Trimit olac la ceața de pe văi,
Cu cărți pecetluite-n solzi de știucă,
Atunci când luna doarme-n vârf de clăi,
Iar toți cocorii-s beți de dor de ducă.

Smulg câte-o rază, noaptea, dintr-o stea
Și o înmoi în roua dimineții,
Să scriu și-apoi să iscălesc cu ea
Hrisoave ale morții și-ale vieții!

CUGET, DECI REZIST… (aforisme)

ION DIVIZA

GHEORGHE BÂLICI

AURUL A LUAT ARGINTUL!

Inteligența artificială (IA) n-are simțul umorului? Să-l împrumute de la consilierii președintelui, care râd de voie, de nevoie!...

Când mă gândesc cât sunt de frumos, nu-mi mai vine să privesc în oglindă...

Cu cât omul e mai mic, cu atât e mai nemulțumit de cei mari (pe care nu-i prea înțelege).

Ultimul mesaj al inteligenței artificiale: Nu vă faceți griji, totul e sub control!

Cum le mai place unor proști să dea de înțeles că doar ei înțeleg!...

Și, cum ar fi zis cronicarul: ”Suntem un neam aşezat în calea tuturor tancurilor...”

Unii nici după moarte nu sunt mulțumiți de viața lor!

Cum să nu mă urască, dacă el se admiră doar pe sine, iar eu sunt mai demn de admirație!

...Și așa, moldovanul nostru nu se prea omora citind. Iar acum, colac peste pupăză, a apărut TikTok-ul!...

Există foarte mulți medici care și după ce ieși din spital își mai amintesc de tine. Înseamnă că n-ai plătit cât trebuie.

Și-a dat seama că cincizeci de grame înainte de somn ajută la sănătate, iar pentru că se trezește noaptea de mai multe ori, a înțeles care sunt efectele benefice ale insomniei.

Cu calitățile rele ale cuiva ne mai împăcăm, dar nu ne sunt pe plac cele bune, care le depășesc pe ale noastre.

Este demonstrat științific: râsul ajută mult la sănătate. Oamenii fără simțul umorului, știind acest lucru, râd mai mult, iar unii dintre ei râd tot timpul...

Bine e să bei vinul cu paharul, dar mai bine cu prietenii.

Longevivul nu mai obosește atât de des, că nici nu mai are așa putere. Abia de se târâie până la vreo sută de ani.

Autorul de aforisme, cred unii, e un romancier leneș care nu scrie mult de teama că alți leneși nu o să-l citească.

Nu vei putea uita o binefacere numai dacă nu ți se va aminti despre ea.

Să te ferească Dumnezeu de răzbunarea omului bun.

GEORGICĂ MANOLE

EPIGRAMISTUL CA PICĂTURĂ DE DERUGINOL

Am în faţă primul volum (cel de debut editorial) al singurei epigramiste din Bucovina, Cătălina Orşivschi: **"PETE DE RUGINĂ" (Editura "Rocad Center", Iaşi, 2011: prefaţa: Vasile Larco).** Volumul are un titlu pe care prefaţatorul îl explică într-o manieră personală: *„Rugina, după cum se ştie, este o substanţă brun-roşcată care îşi găseşte locul pe anumite suprafeţe, dar ne poate duce gândul şi la un om cu idei sau mentalităţi învechite, retrograde”.* O explicaţie dă şi autoarea în debutul volumului: *„Dacă stăm şi judecăm, / Azi putem să constatăm / Că mereu ies la lumină / Multe pete de rugină. // Important ar fi să poţi / Ca pe toate să le scoţi, Dar, pân` să găseşti ceva, / Mai apar vreo câteva. // În concluzie, e bine / Noi s-avem cât mai puţine!”*

În multe situaţii s-a pus epigramistul român: de ochi al soacrei, sociolog al naţiei, chirurg al cancerului societăţii, psiholog al poporului, doctor docent în prozodie, ochi de şoim, dronă a societăţii, spadasin pe câmpul literaturii, filozof ironic, alcătuitor de tipologii comportamentale, şarpe la sânul politicienilor, spaimă a kakistocraţilor, mare alergător după diplome, duelgiu sau, mai nou, după cum ne dă să înţelegem Cătălina Orşivschi, picătură de deruginol.

Prin ceea ce a scris, Păstorel Teodoreanu s-a crezut mereu un ziarist care şi-a depăşit rolul: *„Într-un număr de ziar (cuvântul o indică), se oglindeşte viaţa unei zile, pe care cu sau fără bună credinţă, ziaristul o* ***retuşează.*** *Când însă, menţinându-se în bună credinţă,* ***în locul retuşei, el vine cu o interpretare, ziaristul şi-a depăşit rolul****. Prin aceasta el devine un auxiliar al istoricului, adică un cronicar. În primul caz, avem de-a face cu un fotograf, în al doilea cu un pictor.”* Ca epigramist, Păstorel nu şi-a abandonat prea mult teoria, devenind un auxiliar al sociologului, adică un cronicar de psihologii şi caractere, având ca instrument umorul. Pe aici, prin acest citat preluat din unul din titanii epigramei româneşti, o regăsesc pe Cătălina Orşivschi. Bucovineancă fiind, nu trece nepăsătoare pe lângă bârfitoare, artiştii fără talent, cântăreţele care nu-şi respectă portul, pădurari, şefi de ocol, corupţi sau prăduitorii de păduri.

Nu sunt ocoliţi nici proştii, linguşitorii, turnătorii, parlamentarii, birocraţii, parveniţii, beţivii etc. Toate aceste temperamente care se abat de la normele etice, alese într-un mod aleatoriu, sunt evidenţiate în prima parte a volumului care, dintr-o excesivă şi nejustificată prudenţă, este intitulată „Epigrame şi catrene epigramatice”. Se simte la Cătălina Orşivschi că nu şi-a propus să scrie epigramă afişându-şi un anumit grad de superioritate, ci pentru a produce un zâmbet din prezentarea unor stranietăţi,

excentricităţi sau abateri de la etică: **Mutaţii la stână –** *„Problema este demonstrată / Că oaia e înfulecată / De lup, ce-şi urmăreşte planul, / Când el e paznic, nu ciobanul.”;* **Votul cu bile în parlament –** *„Când votează-n Parlament, / Uneori, e evident / Că au învăţat şi ei / „Alba-neagra”, dragii mei!”;* **Oieri destoinici –** *„Lăsându-şi oile pe munte, / Plecă la Roma, Badea zis Cârţan, / Şi azi avem oier de frunte, / Ce este mare baci european!”;* **Ţinuta omului fără caracter –** *„Ca s-arate bine, mult îi place, / Deci e pus mereu la patru ace. / Doar că demnitatea-i şifonată, / Iar onoarea, ştiţi cum e? Pătată!”.*

Există şi catrene epigramatice dinspre care transpare un sentimentalism ponderat, şi mă refer la cele dedicate localităţii Vama, epigramiştilor de la Iaşi sau epigramiştilor în general:

Epigramiştilor din Academia „Păstorel” – *„Urmaşi ai unui menestrel, / Vestit în zarea-albastră, / Aţi pus şi „vinul Păstorel” / Să ducă faima voastră!”;* **Unui epigramist –** *„Având „tiparul Păstorel” / Croit-ai epigrama; / Decorul este chiar la fel; / De poantă… nu-mi dau seama.”;* **Turneu epigramatic în Bucovina –** *„La sfârşitul lunii faur / A dat iama epigrama, / Cu săgeţile-i de aur, / Tocmai de la Iaşi, la Vama.”*

Partea a doua a volumului, intitulată „Poezii diverse”, îşi respectă titlul având în vedere diversitatea formelor abordate, fapt ce denotă că autoarea are un simţ acut al realităţii.

Volumul de debut editorial al Cătălinei Orşivschi se caracterizează prin trei aspecte evidente: aluzii subtile, argumente raţionale şi obiecţii inteligente.

SORIN POCLITARU

NEMURITORUL

Tovarăși, vă somez în mod legal:
Sfârșiți cu-aceste frământări deșarte,
Nu sunt bolnav și nu sunt nici pe moarte,
M-am dus de plictiseală la spital.

C-așa-i frumos, să-ți vizitezi colegii,
Să faceți câte-un schimb de sinergii,
Să spui un banc, să faci niște prostii,
Nu să te plângi de toate, ca moșnegii.

Era un doctor oarecum bătrân,
M-a mai tratat el nu știu când, odată,
Ce m-a-ntrebat: vă las rezerva toată?
Și eu am râs zicându-i: nu rămân!

Cât iau un prânz de ăla cu orez
Și piept de pui cu gust de clorofilă,
Mai beau un praf, mai mestec o pastilă
Și fac cumva și mă evaporez.

Să știți că mi-am făcut și testamentul,
Să-mi las averea mică de sărac.
Îi las lui Simi cușma mea de dac
Și pentru Nicu, am să-i las accentul.

Las micul meu bordei din Primăverii
Lui Werner, să-i ajungă în sfârșit,
Lui Băse-i las o cramă de pilit
Și lui Predoiu am să-i las minerii.

Lui Putin, c-am vorbit acum cu Nina,
I-l las pe Trump, că-s oarecum la fel,
Iar lui Macron, îl știți, Emanuel,
Îi las o viză pentru Ucraina.

Dar dacă mă ajută Dumnezeu,
Sau Lenin, și-o să moară lumea toată,
Voi candida cu stimă, înc-o dată,
Că nu vă lasă Nea Ion la greu!

HOTĂRÂRE

Să vină toți jupânii la palat,
Să nu mai umble orbi, de colo-colo,
E vremea să îl desemnăm pe Bolo,
Precum am spus pe când am candidat.

Cât v-am lăsat pe-aici să fiți stăpâni
Doar v-ați certat pe chestii inutile,
Hai, usr-ul știu că-i pe pastile,
Dar, Doamne iartă, patru săptămâni?

Am fost la Maia și am hotărât
Ce-i bine pentru țară, că ea știe
Cum e să-ți fie țara colonie
Și tu să fii cu zâmbet strâns de gât.

În primul rând ea zice că problema
E de la cei ce ne-au condus mereu,
Fără lumina de la usr-u',
Cei de la care copiam noi tema.

Și-a zis, când mă întorc din Chișinău,
Să chem din psd o jumătate,
Pentru-a avea o continuitate,
Și-o siguranță că va fi mai rău.

Mi-a zis de-asemenea despre popor
Că-i neglijent cu gazul și lumina,
Și consumăm mai mult ca Ucraina
Și că mai bine le-o trimitem lor.

Tot Maia, biata, zice c-ar putea,
În cazu-n care simt vreo oboseală
Și treaba se prezintă cam nasoală,
Să vină președinte-aici tot ea.

Să stau acasă o lună, poate două,
Întins într-un hamac, precum lehuza,
Că ea oricum și seamănă cu Cuza
Și sigur are și mai multe ouă.

Deci, în concluzie, v-aștept pe toți
Să-ncepem o schimbare efectivă,
Măcar doi ani, până la rotativă
Și-apoi ne-ntoarcem la aceiași hoți.

INTERVIU C-O LEGENDĂ ȘI-UN PIERDE – GARĂ (IN MEMORIAM ION BOLOCAN)

ION BOLOCAN **DANIEL BRATU**

în dialog cu

în care Ion Bolocan(IB) îi dă vin şi nuci lui Daniel Bratu(DB) şi îl ia la întrebări în timp ce scoate mustul roz dintr-o căldare albastră de adăpat caii verzi

IB: - De ce-ai venit încoace?
DB: - Păi aşa fuse vorba, de săptămâna trecută...
IB: - Nu bre, nu la mine (cred că ţi-am dat să bei cam mult – tura asta, gata, te sar). De ce-ai plecat din Bărăgan, „de ce-ai plecat de-acasăăă?"
DB: - Mi-a plăcut Moldova, Iaşul... încărcat de istorie, de literatură, cu Eminescu parcă suflând pe deasupra teilor...
IB: - Fii atent că îţi iau şi paharul. Ai dat în langoare blegoasă şi te-ai povârnit pe minciuni.
DB: -…cu paşii lui Creangă încă nivelând Sărăria...
IB: - Da, da, da, taman Creangă. L-oi fi văzând când ai intrat în Iaşi prima dată...
DB: - Nu, prima dată a fost un cui. În cauciucul maşinii. Aveam vreo zece ani, erau la modă atunci excursiile cu familionul prin ţară, cu Daciile prin Dacia.
IB: - Fugi d-acia! Cum era?
DB: - Era o dimineaţă frumoasă, iar ziua s-a colorat în zeci de dumnezei. Tatăl meu n-a fost niciodată prea iscusit în înjurături, dar cuiul moldav i-a dezlegat imaginaţia. Cred că nici Picasso n-ar fi putut înjura mai bine. Pe atunci vulcanizările parcă se ascundeau în pământ, ca aurul la Roşia Montana. Iar de tubeless nici că putea fi vorba.
IB: - Tube... ce?! Ce naşte din pisică...
DB: - ...moare la popa-n poartă... tubeless, adică fără cameră, nu înjuram.
IB: - Hodoronc-tronc, parcă n-aş fi ştiut... N-ai prins gluma. Şi cu Montana, mai lasă-mă... Numai de asta aud... Iar cuiul, dacă nu te cheamă Pepelea, nu văd nici o relevanţă.
DB: - Păi, în căutarea lipitorilor de petice am traversat oraşul, din Păcurari până în desişul Copoului...
IB: - Acum, desiş pe dracu'....
DB: ... Apoi spre centrul minunilor, pe lângă Teatrul Naţional, Palatul Culturii, Mitropolie. De atunci m-am îndrăgostit de Iaşi...
IB: - Am văzut că nu-ţi place la margine... Şi la Păstorel, tot timpu' moţ, în centru' caracudei.
DB: - Eh, chiar moţ nu...
IB: - Nu la obârşie mă gândeam. La smoacele de ciuf din creştet. Şi la săltatu' în şeaua rimelor, cu pieptul în faţă, ca Peneş Curcanul. Şi cum erai pe la început... Piu, piu, piu... parcă ieşit din găoace...

DB: - Nu cred. Eram destul de antrenat, pe la cenaclurile Virtualia, de prin 2003, unde mă luptasem vioi cu mareea versului alb. Răcneam în microfon de se crăpa varul în Podul Pogor...
IB: - O fi având Anticariatu' varu' mai bun ... Că vinu'...
DB: - Poate, cine ştie, la început, printre atâtea celebrităţi umoristice ale urbei, să fi fost mai sfielnic, tocmai ca să nu cad în obrăznicie.
IB: - Curat obrăznicie. Mare palavragiu... ce-i tot dai că aia, că ailaltă?! Dacă nu-ţi spuneam eu să te „încoieşti", rămâneai şi azi cu puful în călimară.
DB: - Parcă aşa, cu ce-am rămas?!...
IB: - Cu încoirea. Tot e ceva...
DB: - Apropo, mi-am adus aminte. Pe la început, înainte de „marea schismă", cred, am ajuns cu un sfert de oră mai târziu la una din şedinţele Academiei. La caracudă se ocupaseră toate locurile. Inclusiv cele de viitori prezidenţi. În faţa scenei, ca un tron extensibil, cât o lojă, singurul refugiu pentru întârziaţi, o canapea lăptoasă. M-am afundat în ea, până aproape de pământ. Când mi-a venit rândul să citesc ceva, am renunţat, deşi aveam câteva texte pregătite – îmi era prea greu să mă ridic ... Efortul mi-ar fi stricat pacea, confortul, viziunea... Aiurea... Drept să spun, aţipisem. Citea cineva o pastişă după Topîrceanu, cu un câine şi un terfelog...
IB: - Te mănâncă pielea, Daniele. Ţi s-a ridicat vinu' la cap. Cum de-ai ajuns la Academia Păstorel? Că tu şi umorul... cam străini.
DB: - Nu mai ştiu exact. Cred că domnul Văleanu mi-a spus, vecinul meu de bloc, un membru proeminent al Academiei, la acea dată. Or Laurenţiu Larco, şi el vecin de bloc, băiatul celebrului epigramist Vasile Larco.
IB: - Da' ce, bre, e blocu' Uniunii Scriitorilor?
DB: - Aşa ar trebui. În loc de bulina roşie să scrie: „bloc protejat de USR împotriva cutremurelor". Între timp, a mai apărut un talent, la etajul III, pensionar de carieră... militară Şi-a scos şi carte.
IB: - Tu, din câte ştiu, n-ai îndrăznit.
DB: - N-am îndrăznit. A fost un moment şi l-am scăpat, prin 2005. Era în mare vogă, atunci, o telenovelă, „Numai iubirea". Personaj principal, un individ numit, din imaginaţia scenaristului, Dan Bratu. Dacă aş fi purces la tipar cu un volum de poezii, măcar, dădeam lovitura. Aveam cu ce, culmea... N-am vrut să urc pe valul popular...
IB: - De ce, dom'le? „Vine valu' şi-mi ia calu'"... Ai crezut că eşti mai tare decât impresia populară... Şi ce-ai făcut?
DB: - Am scos revista clasei a IV-a.
IB: - Te cam lauzi cu meritele altora...
DB: - Ba cu ale mele. Am muncit şi-am reuşit… Iar în 2006, în prima zi a anului, mi-a apărut, la editura Liternet, în spaţiul virtual, volumul de poezii „Leredem".
IB: - Leredem?! N-am auzit... Ori ai volum, ori n-ai… Adineauri spuneai că nu, acum te dai artist. Eşti ca tulburelul ista. N-ai stat din fiert…
DB: - N-am pe hârtie.
IB: - Atunci pe unde?
DB: - Pe calculator… în spaţiul virtual, unde m-am produs literar, după o lungă hibernare. Acolo unde am dus lupte seculare cu securiştii în haine de prelaţi. Măştile se schimbau uşor, ca hainele de fluturi, iar oamenii trăiau prin holograme, cu dinţi de cleşte.
IB: - Vezi, acesta e cusurul tău, Daniele... metaforizezi şi când te scarpini.

DB: - Parcă numai eu… oricât oi fi eu de „meta-euforic”, n-am fost în stare să scriu aşa minunăţie: „Ţi-aş fi pictat sub umăr o flaşnetă/ Să cânte singură cît un taraf/ Şi, de-ai fi vrut o raită pe planetă,/ Ţi-aş fi tocmit tramvai cu pantograf.” Aş fi mers la sigur, cred. Asta-i treaba cu harul...
IB: - Da, vine când nu-ţi mai trebuie...
DB: - Mai bine decât niciodată... Unii au nostalgii de cursă lungă.
IB: - Palavre... Nu te mai saturi şi calci în strâchini.
DB: - Eu?
IB: - Tu şi alţii care au mai fost ca tine.
DB: - Înţeleg, e un aforism...
IB: - E un spanac... N-ai cum să înţelegi, deocamdată... Ca să te iert, zi-mi primele tale versuri din viaţă.
DB: - Cred că au fost un fel de auto-dedicaţie, prin clasa I: „Măgăruş, măgăruş,/ ciuş, ciuş, ciuş, ciuş, ciuş, ciuş,/ vântul îţi umblă prin coama nebună/ şi-n codrul verde miroase-a furtună...”
IB: - Talentat, de mic... Mi-a plăcut mai ales versul cu „ciuş”.
DB: - Eram îndrăgostit, se explică. Fusesem la mare, înainte de primul an de şcoală. Făcusem castele împreună, pe mal şi pândeam prin gard trecerea ei, declamând, în surdină. N-a ştiut niciodată.
IB: - Ce n-a ştiut? Că eşti măgăruş? Daniele, dragostea asta e un fel de...
DB: - „Buruiaaaanăăăă rea...”

Aici, Ion Bolocan nu prea i-ar mai da vin lui Daniel Bratu, pe motiv că a depăşit măsura…

IB: - Te-am tot ameninţat că te las fără porţie. Păi e frumos ce faci? Te apuci şi lălăi aşa, necontrolat, să mi se sparie vecinii şi vecinele?
DB: - „Deee ceee mi-ai friipt iniiimaaa...sfâr, sfâr, sf... ”
IB: - Bre Daniele, gata, te rog eu. Uite-o pe tuşa Paraschiva cum bate cruci în dosul gardului... Cu ce obraz mai ies eu pe stra...
DB: - „Te-am şi cultivat, Paraschivoo,/ Te-am dus la chermezî şî meci…”...
IB: - Şşşşş...Taci dracului odată! Ia şi bea, poftim, numa` taci... Aaaşa, hai noroc, Doamne-Ajută! Te ţine mult cântatu` ăsta?
DB: - „Di cântat ce-am cântat tariii/ furca cheptului mă doarii…” Noroc, Doamne-Ajută! Când m-apucă, da. Odată am cântat 2 zile...
IB: - Doamne Fereşte!
DB: - Am fost la cenaclul Flacăra.
IB: - Serios? Nu mi te-aduc aminte.
DB: - Nu pe scenă, în sală. Prin `83, la Casa de Cultură din Slobozia, am intrat cu tot cu bilet, prin geamul uşii. Eram într-o maree de oameni, care a trecut prin barajul miliţienilor. A intervenit Marele Bard şi ne-au lăsat în pace. Mai târziu, Păunescu a împărţit publicul în două şi ne-a pus să cântăm „Oameni de zăpadă”, la refren. „Ninge sfânt şi păgân,/ numai ochii ne rămân...”. A fost extaziat de modul cum fredona partea de sală în care eram.
IB: - Adică de aici ai tras tu concluzia că te pricepi...
DB: - Da... Dar am fost şi un pic necăjit. Vărul meu, Gabi, care a stat tot pe la mijlocul sălii, mi-a spus că fetele de la Ecoul nu şi-au desprins ochii de la el şi i-au zâmbit toată seara.
IB: - Te-a întrecut în triluri, înseamnă...

DB: - Nu, era îmbrăcat cu un sacou mai colorat...
IB: - Şi chiar ai mai cântat două zile după aia?
DB: - Eh, eu cântam întruna şi înainte... Mai cu voce, mai fără, pe stradă, în baie, în bucătărie, în dormitor... Eram la liceu, stăteam în gazdă şi găzdoiul, oarecum exasperat, mi-a pus într-o zi o sticlă de vin pe masă şi mi-a spus: „Dane, uite care e chestia. Ai o oră la dispoziţie să cânţi, cât beau eu sticla asta de vin. Dar după aia, gata, să nu te mai aud...".
IB: - Avea dreptate şi omu...
DB: - Bineînţeles că n-am reuşit să mă ţin de promisiune. Norocul lui a fost că se apropia sfârşitul liceului...
IB: - Parcă ai zdrăngănit ceva şi la un prerevelion.
DB: - Acum câţiva ani buni.
IB: - Da, mi-aduc aminte. A plecat lumea mai repede acasă.
DB: - De unde... Se făcuse târziu. Cădeau steluţe argintii pe Lăpuşneanu şi se topeau în barba poeţilor, ca într-un soi de melismă a vremilor.
IB: - Nu te cred, poveşti. Singurul poet cu barbă respectabilă a plecat înainte de ninsoare. Care ninsoare nici nu s-a mai prezentat. În fine, asta fuse. Fiecare cu imaginaţiile lui. Da` ia spune, musiu Vocea României, de ce ai ales Păstoreii de la Anticariat?
DB: - Aşa am simţit. La Anticariat am venit prima dată. Până să vin a doua oară, a trecut un timp. În care s-au întâmplat multe şi n-am stat să le pricep. N-am urmat bejenia, nu-mi place zborul spre nicăieri. Când am revenit, i-am regăsit pe cei mai buni tot aici, ce rost avea să bat câmpii?!
IB: - Mai degrabă dealurile... Că la bătut câmpii nu te-ntrece nimeni.
DB: - Am destui înaintaşi vrednici... Apoi atmosfera, cântecul care parcă iese din pereți, veghea lui Eminescu, foșgăiala pisicilor albe și negre printre rafturi, a filelor de revistă umoristică...
IB: - Ce revistă?
DB: - Am un lapsus... Sau o fi ceva mai grav...
IB: - Mda, ai pomenit ceva într-un aşa-zis sonet.
DB: - Alzheimer.
IB: - Credeam că exagerezi... Altceva? Alt motiv, adică?
DB: - Reîntâlnirea cu un vechi prieten de poezie, domnul Cazan, la fel de statornic în mijlocul caracudei...
IB: - Aaaa, ia uite răpă... ială ce s-a pornit... M-ai ţinut de vorbă şi n-am văzut norii. Hai la șopron, că ne plouă-n pahar.
DB: - Iau şi ulceaua?
IB: - Las-o acolo, o luăm mai târziu... La cât ai băut ar trebui să-mi mai scrii o prefaţă.
DB: - Prefaţă la ce?
IB: - La ce-o fi să mai fie. Dar am glumit, nu-mi mai trebuie... Ia şi castronul cu nuci. Noroc! Unde rămăsesem?
DB: - Noroc! La ăla rozé.
IB: - Nu de vin era vorba. În fine. Am pălăvrăgit o grămadă, da' n-am vorbit nimic. Atfel te vaiţi că eşti ocupat. Te aşteaptă lumea cu materialele pentru revistă...
DB: - Păi sunt... serviciu, viaţa la ţară etcaetera.
IB: - Da' acuma ce faci?! Stai şi bei. O fi tot un serviciu de-ăla… în parte. Ia uite, c-a stat ploaia, numai bine…

DB: - Nu beau pur şi simplu. Mă documentez şi ...(noroc! – bun… mai e?!) sorb înţelepciunea.
IB: - Eu cred că ai sorbit destulă. Cum mai ajungi acasă aşa doldora?
DB: - „Du-mă-acaasă, măi tramvai…”
IB: - „Du-te-acaasă, ce mai stai…”

(2013, Iași – Dealul Sărăriei)

EPILOG ÎNAINTE DE ÎNGERI

A plecat. Într-o lume mai bună, fără de grija altor nelumi. Pentru el, Moromete din Sărărie, timpul n-a mai avut răbdare, l-a răpus parcă prea înainte de vreme. Oricând ar fi fost înainte de vreme, la câte mai avea de scris, de spus și nespus, la cât ar fi fost de firesc să afle toți ceilalți cât de uriaș poet este și ce umorist cât toți laolaltă. S-a măcinat încet, ca o stâncă sub puhoaie de aer bolnav. Și-a trimis via înainte, să o-ngrijească pe alte tărâmuri, parcă știa ce va fi.

Poate va trimite spre pământ strop de must, la vremi de cules, dintre norii de ploaie. Poate-mi va mai da câte-un sfat, în haine de pildă. Poate, atunci când îi voi mai citi ceva din ce-am scris, își va pune câinele să urle de lângă lună, să tac, să am timp să-l aud. Poate-mi va mai spune răstit, fără ca eu să-l mai pot asculta: „Ia gata, cojene, ce te plângi ca o babă?!”.

Poate mă va aștepta și-l voi găsi, după hohote, într-o pivniță cu vin bun, la taclale cu Dumnezeu și toți sfinții râzând.

Drum bun, Ion Bolocan, Odihnească-Te-n pace!

Daniel Bratu, Iași, 24 august 2020

EPIGRAME CA-N RECLAME

INTERESUL POLITIC

A-nvățat alesul
Cum să-și poarte fesul
Și apoi alesele
Să își poarte fesele!

Radu Păcurar

EPIGRAMISTUL LG A FOST PRINS ÎN SICILIA DE ERUPȚIA ETNEI

Vulcanul a erupt cu consistența
Pe care-o dau frustrarea și mânia
De a-și vedea la poale concurența:
Pe un epigramist din România!

Laurențiu Ghiță

AZI, TOȚI ROMÂNII TRAG DIN GREU...

Atrași de-un falnic viitor,
Cu toții s-au mobilizat
Și unii tunuri trag cu spor,
Iar alții... targa pe uscat!

Liviu Gogu

DECLARAȚIA UNUI POLITICIAN

E vară, soare, nisip fin,
Pe mine mă preseaz-un chin:
Mă-nțeapă, adâncind amarul,
Epigramistul și țânțarul!

Georgică Manole

TÂNĂRA VĂDUVĂ

Caracterul ei integru
Feste s-ar părea că-i joacă,
Ziua se îmbracă-n negru,
Noaptea, negrul o dezbracă.

Ioan Toderașcu

PROASPĂT…

Priveam după fete sprințare,
Pe-o bancă verzuie-așezat
Și-un ins m-a trezit din visare:
- Ce-i verde, nu-i încă uscat!

Daniel Bratu

DESPRE DROGURI ȘI...
LUPTA CU GREUTĂȚILE VIEȚII

Problema e-n discuție,
În varii circumstanțe:
Azi, dacă n-ai soluție,
Măcar... găsești substanțe!

Liviu Gogu

DUPĂ DIVORȚ

Când ieșit-au din instanță
Au pornit-o pe alei;
El o ține la distanță,
Ea o ține tot pe-a ei!

Mihai Haivas

BUCOVINA DE DINCOLO...

Dulce grai din Bucovina,
Sunete idilice...
Ce frumoasă e latina
Scrisă cu chirilice!

Radu Păcurar

„MĂSURI" DE DIGITALIZARE

Proclamă ștabii de la Guvernare
Că, prin ecologistele măsuri,
Vor scoate E-urile din mâncare
Și-au să le introducă-n e-facturi!

Laurențiu Ghiță

E VARĂ, VARĂ…

Azi fiind în bune toane,
Îmi iau berea, îmi pun slipul,
Delicat mi-aleg nisipul
Și trec la… turnat betoane.

Georgică Manole

AXIOMĂ CONJUGALĂ

Afirm și nu sunt aberații:
Nicicând triunghiul conjugal –
O știm și fără demonstrații –
Nu-i unul echilatral!

Mihai Haivas

SENECTUTE

Rătăcesc printre-amintiri,
Mintea nu mă mai ajută,
Că, din primele iubiri,
Nu mai știu decât vreo sută...

Radu Păcurar

STRATAGEME

În arc își pune armă dedicată
Atunci când te țintește Cupidon:
Pentr-un amor cuminte, o săgeată,
Iar pentru-nsurătoare, un harpon!

Laurențiu Ghiță

PRIMA ÎNTÂLNIRE CU PRIETENA MEA DE PE FACEBOOK

Chit că tipa e drăguță,
Uluirea mea-i deplină.
Ea-mi spunea că e plinuță
Și când colo-i arhiplină.

Ioan Toderașcu

CÂȚIVA SĂTENI, LA INUNDAȚII...

De dimineață,-n mare grabă,
Plini de elan și pușI pe treabă,
Pornesc de-acasă, c-au aflat
Că-n sat... e-un bar neinundat!

Liviu Gogu

LACUL LEBEDELOR

Șade lebăda pe baltă
Liniștită-n felul ei,
Vine unul și o saltă...
Altul vine cu mujdei!

Mihai Haivas

MARIAJUL

Un spectacol de elită
Pentru cei ce-și fac un rost,
Cu intrarea gratuită
Și ieșirea contra cost.

Radu Păcurar

ÎNCURCĂTURI LA CINEMA

Am avut același loc,
C-o duduie faină foc;
Câte-un loc se mai găsea,
Dar ne-am descurcat așa…

Ioan Toderașcu

DESPRE CĂSNICIA UNUI SEXAGENAR CU O PUȘTOAICĂ...

A scârțâit de la-nceput
Și nu părea că va fi lungă,
Dar, pân' la urmă a ținut...
S-au oferit destui s-o ungă!

Liviu Gogu

ACCIDENT

Fiind cam neatent ca pieton,
El tot vorbind, pe „roșu” a trecut.
Minute mai avea pe telefon,
Dar, din păcate, zile n-a avut!

Mihai Haivas

CONJUGALĂ

Azi e mare sărbătoare
C-au pornit a vieții horă
C-o mireasă ca o floare...
Carnivoră!

Radu Păcurar

„EVOLUȚIE”

Ne spunea soldatul rus:
„Davai ceas, davai palton”
Azi, același, ar fi spus:
„Davai ceas și telefon”!

Laurențiu Ghiță

PREZENTUL, CU RELE ȘI BUNE...

Rău scârțâie, de mult, agricultura,
Industria-i și ea adânc ascunsă,
La fel de prost se simte și cultura...
Politica doar... merge azi ca unsă!

Liviu Gogu

PĂREREA OPERATULUI DE DOCTORUL CIOMU

„Ce-a fost verde s-a uscat”,
E de bine, zic. De ce?
Să vezi tu cum, dintr-o dat`,
„Ce-a fost verde, nu mai e”…

Daniel Bratu

ABSURDĂ (... A LA IONESCO)

Când a murit, s-a constatat
Că bietul om cu părul nins
Era pesemne luminat...
De vreme ce s-a stins!

Radu Păcurar

REALITATE

Pacienții chinuiți de boale
Mor tratați de babe și de vraci,
Că nu-s bani de leacuri și spitale,
Dar biserici se ridică-n draci!

Laurențiu Ghiță

ROMANUL ION

Cartea e de viță rară,
Foarte mare-n aste zile,
Dar vom ști când o s-apară
Și... Vasile.

Pavel Găgeanu

APARENȚE TANDRE

Vrând probabil să răstoarne
O părere ce-l privea,
El îi căuta în coarne,
Însă ea i le punea.

Vasile Vajoga

UNOR OFIȚERI DIN PERIOADA POSTBELICĂ

Ca eroii au luptat
Lângă pușca, tancul, tunul...
Cu dușmanul declarat:
Alcoolul și tutunul!

Radu Păcurar

UN INEDIT DICȚIONAR AL LIMBII ROMÂNE
E (trei litere)

MIHAI OLARU

EIN = Unu* de pe la nemți.
ELE = Personalul feminin dintr-o selectă companie; Colectiv feminin solicitat la serviciul personal; Cu toate acestea.
ELO = Dă ordine oamenilor de la curtea șahului.
EMI = Emis de la centru!; Presupune o împărțeală pe din două.
ENE = Prima parte a Eneidei (!), în care Morfeu este personajul principal; Dirijor la marșul nupțial; Autorul uverturii la „O NOAPTE DE VIS”; Un sortiment de somnifer administrat copiilor; Însoțitor invizibil într-o expediție (acțiune) nocturnă; Îl urmezi cu ochii închiși; Magician în niște spectacole nocturne; Un fel de nadă la un pui de somn; Moderatorul unui show în nocturnă; Își caută de lucru așa de ochii de lumii; Îi duce ușor de nas pe niște gură - cască; Închide ochii dacă unii se culcă pe-o ureche; Moșul ce ne încântă visele; Vraci bătrân care ne operează la ochi; Oaspete așteptat în prag de seară; Maestru iluzionist autohton; Te răpește în cămașă de noapte; Își ia concediu în noaptea de revelion.
EOL = Autor la „SUFLETE TARI”, într-o ediție antică; Unul rău la suflet, dintr-o odisee; ȘI-A DESCĂRCAT SUFLETUL ACASĂ LA IONICĂ;
EON = Tip de veche filozofie după întoarcerea lui Noe!; Lăuntrică ipostază a Creatorului după întoarcerea lui Noe!; Încurcăturile lui Noe, înainte de naufragiu!
ERĂ = Episod din epoca de piatră; Simfonie a pământului, ca o repetabilă povară; Vârstă la care anii nu mai intră la socoteală; trai de epocă, îmbrăcat la ocazii cu totul deosebite; Clepsidra alimentată cu nisipul deșertului.
ERE = Blocuri cu etaj, executate la timp.
ERG = O măsură energică, luată ca o vorbă spusă în pustiu; DUNĂREA (!)... adunată pas cu pas (DUNĂ - REA); DUNĂREA (!)... pe tărâmul îmbrobodiților.
EST = La poarta soarelui; Roșu cardinal; Se trezește dimineața devreme; Un colț de lume la marginea mării; Leagănul luminii; E în situația când stă pe roze; Punct de plecare al unei navete solare; Medaliat cu aur la aruncarea discului și a suliței; Dă startul într-o alergare de mare viteză; Un colț de lume, chiar leagănul RENAȘTERII; Ținutul primilor deștepți ai lumii; Primul punct pe ordinea de zi; Estrada de lansare în premieră a „GLOBULUI DE AUR”; VATRA LUMINOASĂ a deșteptării noastre.
ETA = Un tip de caracter, care i-i drag ELENEI; E mare la greci.
ETC = Scriere despre niște lucruri nemaipomenite; Porție redusă la ultimele feluri; Soluție unanim acceptată pentru a se evita urmările; Formulare de înscriere pentru o listă rămasă deschisă; Un fel de amin fără a mai citi pomelnicul; Zice amin dar nu și veșnica pomenire; Cu drept de succesiune după toți predecesorii dintr-o familie; Acționarii unei societăți anonime, cu vechime din antichitate; Soluția obținută prin reducerea termenilor asemenea; După spusa ăstuia pierzi șirul vorbelor; Un fel de a nu te întinde la vorbă; Formulă cu care se încheie un proces - verbal de succesiune; Notă specială de sistare a repetițiilor; Ține loc pentru alții la un rând; Neterminatul sfârșit al tuturor cazurilor de asemănare.
ETE = Se aude înainte de SCÂRȚ...!

ANICA ANDREI - FRASCHINI

(episodul al II- lea)

PAIETE DE GÂND

Am ajuns la gară la timp. Dar asta pentru că l-am anunțat pe soțiorul meu că trenul pleacă la 15:20, iar taxiul vine la 14:20. Adică am lăsat 20 de minute ca rezervă suplimentară, și ici, și colea. Mare mi-a fost frământarea, gândindu-mă că ar fi fost mult mai *safe* să las vreo 45 de minute.

Dar am reușit! Victorie! Asta nu înseamnă că Sabinul era gata când se făcuse ora pe care i-o anunțasem pentru sosirea taxiului. Nooo! Își căuta blugii.

Eu am obiceiul ca, după spălare și uscare, să pun pantalonii cu umeraș cu tot, pe bara de haine. Știți, suporturile acelea pe rotile, cu bară pentru umerașe. Doar că aceasta - ca și celelalte încă două, de altfel - este atât de plină încât, ultima dată am lăsat blugii pe marginea canapelei. Iar între timp, dumnealui mai pusese pe deasupra vreo două halate și câteva tricouri. Astfel că jeanșii nu se mai vedeau. Pentru *mon chéri* există doar ceea ce se vede! Dacă mă întreabă unde este brânza și îi spun „pe raftul de jos, în frigider", el se întoarce de la bucătărie și-mi spune că nu este nicio brânză. Mă duc să caut eu și scot pachetul de pe raftul de jos, dar de după bolul cu ceva. Dacă era în față, o vedea, însă cum ar fi trebuit să dea deoparte un obiect, pentru Sabinul răpit a fost ca și cum brânzica nu ar fi existat. Din fericire, nu se supără când nu găsește ceva și nici pe mine nu mă deranjează să caut și să-l servesc. Ca și acum: am scos blugii de sub celelalte haine, s-a mirat, l-am ajutat la pregătit rucsacul cu schimburi și alte cele trebuincioase, iar când a venit taxiul, peste 20 de minute, Sabinul meu încă nu era gata, dar eu știam de marja de 10 minute netaxabile, care ne-a permis să pornim în timp util. Și eram la gară cu suficient timp înainte, pentru a merge agale, spre peronul 2C, Iași Nord. Plecarea este la 15:40. Așa se procedează!

Vă puteți întreba acum ce e cu „Răpirea...". L-am furat eu, pe soțiorul meu, din Franța? Nuuu! El a dorit să ne stabilim în România și nimic nu m-ar fi putut bucura mai mult. Nu e nicăieri ca în țara mea!

„Răpirea" e de la sacoul lui aurit, cu care și-a făcut intrarea, pe 8 Martie trecut, la Golden Kitchen, cu ocazia ședinței Cenaclului IA'ȘI SCRIE. Sacou pentru care posedă și pantaloni la fel de strălucitori, însă eu aș crede că pe aceștia îi va îmbrăca doar atunci când va considera că ar mai putea face rost de o intrare cel puțin la fel de aplaudată. Daniel a fost brusc inspirat de moment: a spus că, în strălucirea lui, Sabino risca să fie răpit și gândul l-a dus la „Răpirea Sabinelor", din Roma lui Romulus. Iar eu am intrat în hora aurită. Iată cum zburdă paiete de gând și simțire, care sperăm să bucure și câțiva cititori.

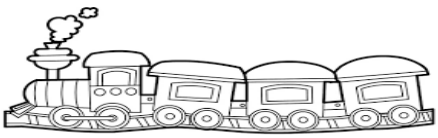

PAILLETTES DE PENSÉE

Nous sommes arrivés à la gare à l'heure. Mais c'est parce que j'avais prévenu mon mari que le train partait à 15h20 et que le taxi arrivait à 14h20. J'avais donc prévu 20 minutes supplémentaires, au cas où. J'étais très inquiète, pensant qu'il aurait été plus prudent de prévoir environ 45 minutes.

Mais j'ai réussi ! Victoire ! Cela ne veut pas dire que mon Sabin était prêt à l'heure que je lui avais annoncée pour l'arrivée du taxi. Non ! Il cherchait ses jeans. J'ai l'habitude, après les avoir lavés et séchés, de mettre ses pantalons avec leurs cintres sur la tringle à vêtements. Vous savez, ces supports à roulettes, avec une barre pour les cintres. Seulement que celle-ci - comme les deux autres, d'ailleurs - est tellement pleine que, la dernière fois, j'ai laissé les jeans sur le bord du canapé. Et entre-temps, il avait posé deux peignoirs et quelques t-shirts dessus. Du coup, les jeans n'étaient plus visibles. Pour mon chéri, il n'y a que ce qui est visible qui existe ! S'il me demande où est le fromage et que je lui réponds « sur l'étagère du bas, dans le réfrigérateur », il revient de la cuisine et me dit qu'il n'y a pas de fromage. Je vais chercher moi-même et je sors le paquet de l'étagère du bas, mais derrière un bol quelconque. S'il avait été devant, il l'aurait vu, mais, comme il aurait dû déplacer un objet, pour mon Sabin c'était comme si le fromage n'existait pas. Heureusement, il ne se fâche jamais quand il ne trouve pas quelque chose et moi, je ne suis pas dérangée de chercher et de le lui servir. Comme maintenant : j'ai sorti les jeans de sous les autres vêtements, il s'est étonné, je l'ai aidé à préparer son sac à dos avec des vêtements de rechange et d'autres choses nécessaires, et quand le taxi est arrivé, 20 minutes plus tard, mon Sabin n'était toujours pas prêt, mais je savais qu'il y avait une marge de 10 minutes non facturable, ce qui nous a permis de partir à temps. Et nous étions à la gare suffisamment à l'avance pour nous diriger tranquillement vers le quai 2C, Iaşi Nord. Le départ est à 15h40. C'est comme ça qu'on procède !

Vous vous demandez peut-être ce qu'est « L'enlèvement... ». Ai-je enlevé mon mari en France ? Nooon ! C'est lui qui souhaitait que nous nous installions en Roumanie et rien n'aurait pu me rendre plus heureuse. Nulle part n'est mieux que dans mon pays !

« L'enlèvement » fait référence à la veste dorée qu'il portait lors de son entrée, le 8 Mars dernier, au restaurant Golden Kitchen, à l'occasion de la réunion du cercle littéraire IA'ŞI SCRIE. Il possède également un pantalon tout aussi brillant, mais je pense qu'il ne le portera que lorsqu'il estimera pouvoir faire une entrée au moins aussi applaudie. Daniel a été soudainement inspiré par le moment : il a dit que, dans toute sa splendeur, Sabino risquait d'être enlevé, et cette pensée l'a conduit à « L'enlèvement des Sabines », dans la Rome de Romulus. Et je me suis jointe à la danse dorée. Voici comment jaillissent les paillettes de pensée et de sentiment qui, nous l'espérons, réjouiront également quelques lecteurs.

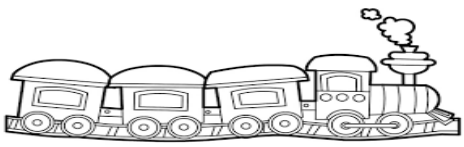

PETRU BRUMĂ, C.U.C. - Constanța

MANIA POEZIOLOGHIEI

Specii mutande din grădina Poeziei

(continuare din numărul trecut al revistei)

4. **Poezeaua creştinoidă**

De iertare a păcatelor

Se scrie mai ales cu prilejul unor ceremonii în care este invocată pronia cerească. Adecvată de exemplu datei de 14 octombrie, când domniţele din toate colţurile ţării, dar şi din afara ei, care au păcătuit măcar şi în gând, sunt aşteptate să scape de anatema Eva urmând protocolul tradiţional. Nu înainte de autoexorcizarea scoaterii din cap a lui Kamadeva. Primul episod se consumă timp de o zi şi o noapte, prin aşezarea la coadă şi parcurgerea drumului făgăduinţei flancat de jandarmi. Al doilea, apoteotic, are loc lângă racla Sfintei Parascheva, unde se pupă moaştele şi se soarbe din pocalul pocăinţei întru gratularea puterii divine.

5. **Poezeaua cretinoidă**

Retardată

Aşa ceva întâlneşti când se întâmplă lucruri care blochează unora minţile că (ne)simţirea lor este lăsată să dea din plin pe afară.

A scos capul cu tupeu în primii ani de după 1989, perioadă în care patronatul Uniunii Scriitorilor a găsit că e oportun, chiar necesar, să se dea frâu liber creaţiilor antitriumfaliste.

Calul de bătaie – *ţara*. Aşa au apărut genialele elucubraţii în care un poet *gălăţan*, cu nedisimulate sentimente faţă de Maica Românie a declamat: *Fă, patrie, ai nişte ţâţe că abia aştept să te prind pe gorgan pentru a le muşca gurguiul*... Ca apoi, în cuplu cu o amică *băieţică* să-şi găsească împlinirea estetică scriind poezii de borcan cu subiecte scoase din vezică.

6. **Poezeaua menajeră**

Casnică şi paşnică

Este cultivată la şcoala lui Mr Proper. Utilă şi eficientă ca un detergent de vase care spală rafturi întregi de farfurii, fără să lase vreo pată de grăsime, uzitează de rime spumoase al căror clăbuc elimină orice urmă de emoţie.

Vieţuieşte cu partenerul fără să-i producă migrene, dar nici fiori pozitivi. Cu atât mai puţin să-i schimbe acestuia sângele cum ar vrea *musiu* Cioran.

Nici exigentului domn Barbu nu-i sunt satisfăcute poftele, cică din cauza leneviei pe care o afişează. Uşor răutăcios, zice că s-ar potrivi cu Zdreanţă a lui Arghezi care adoră făpturile pisicoase.

7. **Poezeaua cenaclistă**

De clacă

Cutuma prevede ca mai întâi să fie împărţită spre degustare în mostre egale pe coli A4 la cei prezenţi, precum porţiile de colivă pe şerveţele de hârtie la parastas.

Urmează şpicherul de şedinţă care anunţă: - Domnilor şi doamnelor, pregătiţi-vă de un nou şi eclatant debut. Citeşte însăşi autoarea. Se intră în *silenţium stamba*. Şi se iese la invitaţia moderatorului: - Aştept voci din sală.

La început izolat şi firav, apoi într-o revărsare generală de entuziasm asistenţa îşi exprimă satisfacţia: *Ne-au plăcut, plăcuuut!* Ca la sfârşit să se bea din pahare de plastic licoarea judecăţii de valoare: - Promite!

8. **Poezeaua elitistă**

De fandoseală

Se situează la polul opus faţă de poezia cenaclistă. Vrea să fie altceva decât un consumabil de masă, adică un extract de viţă aleasă pentru feţe simandicoase. Cu vinul de la canea nu stă la discuţie, cu cel îmbuteliat la Bragadiru se poartă precum vătaful cu pălmaşii de pe moşia boierului. Face oarece concesii *Grasei de Cotnari,* deşi îi displace corpolenţa acesteia. Şansa ei de a fi cerută pe piaţă este totuşi minimă, ţinând şi de tariful special la care se vinde, lumea de rând tratând-o cu detaşare: Ei s-o facă, ei s-o bea!

9. **Poezeaua albă**

Anorexistă

Este tipul de poezie austeră, frigidă, dar şi simandicoasă.

Nu caută împerecheri de rime, nu e tentată de îmbrăţişări seducătoare. Nu orchestrează ritmuri din picioare ca să producă ameţeli sublime la cei ce o ating. Ca fizic este considerată de o vreme încoace etalon al modernităţii (nu şi al mondenităţii) – cât mai puţin piept, cât mai puţin fund.

În lumea săracă este acceptată, pentru că nu cere mult de mâncare. Veganismul ei este apreciat însă cu asupra de măsură în lumea bună, sensibilă la gusturile subţiri, fiind invitată şi aclamată pe podiumuri festivaliere.

10. **Poezeaua fixă**

De colivie (canar în zeghe)

Se recomandă ba rondel, ba sonet, ba fantum ş.a.

Defilând în postură de cuconeasă, poartă rochie de naşă mare în treişpe falduri cu beteală – model retromacedonian sau croită-n paişpe – prototip shakespeare-an, devine apanajul doamnelor de epocă regală. Deşi se crede aristocrată, se dă pe mâna oricărui profan care an de an o scoate la tarabă prin ediţii de piaţă în aceeaşi variantă repetată precum carpeta cu *Răpirea din Serai*.

MIRCEA DINESCU

SUNT TÂNĂR, DOAMNĂ

Sunt tânăr, Doamnă, vinul mă știe pe de rost
și ochiul sclav îmi cară fecioarele prin sânge,
cum aș putea întoarce copilul care-am fost,
când carnea-mi înflorește și doar uitarea plânge.

Sunt tânăr, Doamnă, lucruri am așezat destul
ca să pricep căderea din somn spre echilibru,
dar bulgări de lumină dac-aș mânca, sătul
nu m-aș încape încă în pielea mea de tigru.

Sunt tânăr, Doamnă, tânăr cu spatele frumos
și vreau drept hrană lapte din sfârcuri de cometă,
să-mi crească ceru-n suflet și stelele în os
și să dezmint zăpada pierdut în piruetă.

Sunt tânăr, Doamnă, încă aripile mă țin
chiar de ating pământul pe-aproape cu genunchii;
această putrezire mă-mbată ca un vin
căci simt curgând prin dânsa bunicile și unchii.

Sunt tânăr, Doamne, tânăr, de-aceea nu te cred,
oricât mi-ai spune, timpul nu își ascute gheara
deși arcașii cetii spre mine își reped
săgețile vestirii, sunt tânăr. Bună seara!

RADU STEFANESCU

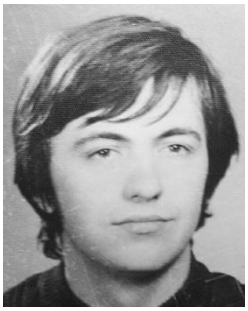

SUNT DOAMNĂ-ACUMA, DOAMNĂ!

Sunt doamnă-acuma, doamnă! Născut-am dintr-un fost
bărbat rupând petale cu zvârcoliri de sânge
în stranii apeducte, ce scurs-au fără rost
ambrozii-adulterine. M-am operat. Nu plânge.

Sălbatice bacante mi-au tulburat destul,
în tainice iatace, precarul echilibru
al venelor flămânde. Mă-ntorc la mal, sătul,
pe şlepul nostalgiei, cu palmares de tigru.

Ispititoare doamnă, mai ştii cât de frumos
îţi desenam brocarte, rapid ca o cometă
pe coapsa de gazelă? Şi cum găseam în os
ascunzătoarea ciutei, c-o simplă piruetă?

Acum simt o foială în locu-n care ţin
un ghemotoc de lână, împreunând genunchii,
acolo unde, parcă, stătea sticla de vin,
când mă-ntreceam socratic în lungi beţii cu unchii.

În taina căsniciei am început să cred.
O vagă gelozie simt că-şi înfige ghiara
atunci când eşti departe! Şi câinii mi-i reped
pe urmele-ţi de nimfă... să-ţi spună: Bună-seara!

NICĂ JANET

PÂNĂ CÂND?

În satul meu, sat mare,
Cu diplome, o mie,
Sunt CETĂŢEAN DE-ONOARE,
Dar nimeni nu mă ştie.

În schimb, în vremea asta,
Pe Gheorghe, chiar de-i bleg,
Că şi-a bătut nevasta,
Îl ştie satu-ntreg.

Iar unul, zis Năstase,
Prin fapta-i cu ecou,
Că a furat din case,
E ditamai erou.

Cum Frosa, cu căldură,
Ridică, zilnic, preţul,
Că şade pe centură,
O ştie tot judeţul.

Pe ţaţa Floarea, calmă,
Că flutură speranţa
Şi îţi ghiceşte-n palmă,
O ştie toată Franţa.

Să afle-ntreaga ţară
Că am talent cu carul,
Mă-mbăt şi, mai spre seară,
Mă duc să bat primarul.

ALEXANDRU HANGANU

DE-AI MAI...

De-ai mai fi dat măcar o dată roată
Iubirii noastre-n casa cu povești,
Poate-ai fi fost la fel de încântată
Ca-n vremea când știai să și zâmbești

Și să-ți dansezi privirile-n vitraliu'
Din irișii - ferestre de serai,
Ce-n fiecare ne'nsemnat detaliu
Îmi deschidea splendoarea ta de rai,

Chemându-mă, șăgalnic, în alcovul
Din luminișul zorilor de mai,
În care,-n plete despletite, iovul
Ne-acoperea cu-al foșnetului grai

Și ne-ndemna, prin calda-mbrățișare
A timpului cu noi și ne-ngânam
Cu miile de stele călătoare,
În timp ce-n cuib de dor ne sărutam...

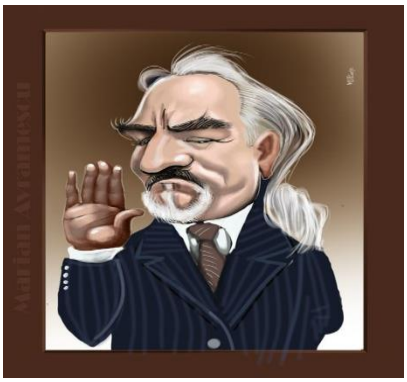

TIE - BREAK

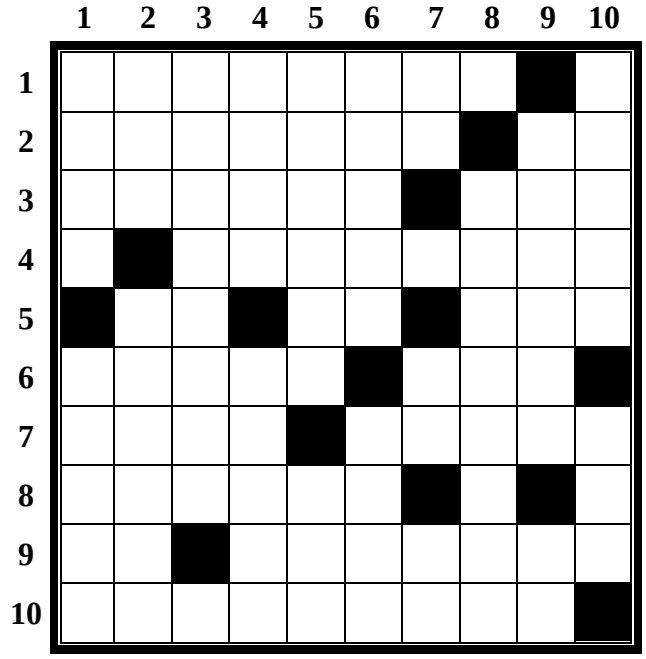

ORIZONTAL: 1) Ridicați în slavă după construcția unor zgârie - nori. 2) Specialitate de rom (pl.) - Bună la tabără! 3) Angajată cu proptele la intrarea pe un post - Tub pentru sudori. 4) Precede niște ore de meditație, scump plătite. 5) Limitele unui senator! - Fază în careu, dată de două ori în reluare! - Linie de conduită a unui tușier. 6) Mici vase, înecate în negre unde - Roade din vii. 7) Ultima replică într-un duet - Haină scoasă din uz. 8) Exemplu de armonie în lumea animală. 9) Însemne postale pentru Calafat! - Școală de război. 10) O flușturatică agățată de gâtul bărbaților.

VERTICAL: 1) Antrenant la unele alergări de viteză - Cu glas de doină. 2) Rodul cinstit al unei activități de presă - Partea „josnică" a unor caractere. 3) Decorație prinsă direct pe piele. 4) Angajat repede la o întreprindere, pe bază de cunoștințe - Expun produse de la unități de lux (sg.). 5) Copii bine crescuți - Suport pentru chei. 6) Niște veritabile nulități, intrate în legendă - Se lovesc de gărzi la intrare. 7) Carie la ultimii molari! - Unu și una într-un duo! - Teorie în matematică! 8) Cade la pieptul unui om al lui Dumnezeu. 9) Mai presus de buricul pământului - Bun de semănat. 10) Motiv pentru un schimb de cuvinte - Singura soluție de a înscrie balonul oval, simultan, la ambele hașuri.

Mihai OLARU

STRIGĂTURĂ

Cu atâtea coaliții,
Situația-i albastră:
Luptă hoții cu bandiții
Pentru... bunăstarea noastră.

SE VEDE DE LA O POȘTĂ

Azi la noi, în toată România,
Evident, cu gândul la popor,
Guvernanții luptă cu hoția;
Hoții, sigur, sunt de partea lor!

CÂȚU, CÂCIU, CIUCĂ, CIOLACU ȘI CIOACĂ

În țara unde n-ai nimic,
Dar crezi că pot veni victorii,
Cu „C” încep conducătorii,
(Nu fac aluzii la nimic).

EVOLUȚIE

Am fost, cu forța necesară,
Stăpâni mai mici la noi în țară,
Dar am crescut și,-n Uniune,
Ajuns-am la cules căpșune!...

OPORTUNITATE LA SERVICIU

De crezi cumva că ești deștept
Ca nimeni altu-n patru zări,
E timpul ca să dai accept
Să-i scrii lui șefu’ cuvântări!...

Gheorghe Bâlici

ENIGMĂ CONJUGALĂ

Amicul meu, un detectiv vestit,
Ce-n viață multe ițe-a descâlcit,
Nu-și poate lămuri de data asta
Cu cine i s-a încurcat nevasta.

IMPEDIMENT

Soției i-am jurat că-i sunt fidel,
Relația cu soacra-i relaxantă,
Dar nu pot spune că-s un soț model,
Când ițele-mi încurcă o amantă...

APOCALIPSĂ

Însemn al hâdului mamona,
Ce-n iad pământul ne preface,
Pogoară azi din ceruri drona
Cu chip de porumbel de pace.

AZI ÎN CĂMINUL CONJUGAL...

Suntem de-un an în stare de război:
Planează-o dronă la bucătărie,
Acolo unde, pașnic, între noi
Zbura cândva doar câte-o farfurie!

CRONICĂ DIN PATRIA MEA

Azi, în toiul marii dezvoltări,
Unii cetățeni se țin de glume:
Medicii mai fug în alte țări,
Pacienții lor - pe ceea lume.

Ion Diviza

Primăria Municipiului Orăștie
Biblioteca Municipală „Sebastian Bornemisa" Orăștie
Casa de Cultură „Alexandru Grozuță" Orăștie

FESTIVALUL NAŢIONAL DE LITERATURĂ UMORISTICĂ „DACUL VESEL"

Ediţia II-a
19-21.09.2025

A doua ediţie a **Festivalului Naţional de Literatură Umoristică „Dacul Vesel"** va avea loc în perioada 19-21.09.2025.

REGULAMENT

Tema ediţiei: „Aurul dacic "

Sunt acceptate numai lucrări în limba română, nepublicate şi nepremiate la alte concursuri.
- Toate lucrările trimise în format clasic vor fi semnate în sistem „motto".
- Ele pot fi trimise și online, mottoul fiind trecut pe fișa de înscriere, care va fi un document separat. Lucrările la cele două secțiuni se vor redacta separat și vor fi trimise alături de CV și fișa de înscriere. După concurs ele nu se vor returna, urmând a intra în patrimoniul Festivalului „Dacul Vesel", organizatorii rezervându-şi dreptul de a le folosi în materialele editate ulterior (numai cu menţionarea numelui autorului).

Participanţii trebuie să completeze şi să expedieze împreună cu lucrările, formularul de înscriere însoţit de un scurt CV şi o fotografie personală la dimensiunea minimă 6 x 9 cm (pe hârtie) sau 710 x 1065 pixeli (în format digital).

Autorii din judeţul Hunedoara vor putea lua parte la manifestare doar „hors concours".

SECŢIUNI

A) Epigramă - 10 epigrame

Temele:
1. Comorile dacice - trei epigrame
2. Tarabostes - trei epigrame
3. Temă liberă - trei epigrame
4. Madrigal despre Orăștie - o epigramă

B) Parodie după poezia

Decebal către popor
De George Coşbuc

C) Volum de epigrame şi carte de umor

Vor participa la jurizare volume de umor apărute după 01.09. 2024, exclus antologii.
La toate secțiunile se vor acorda următoarele premii în cuantum de:

Premiul I : 500 lei
Premiul II : 400 lei
Premiul III : 300 lei
Mențiunea I : 200 lei
Menţiunea II: 200 lei
Menţiunea III: 200 lei

Sponsorii pot acorda și premii speciale, în condiţiile prezentului regulament.

Fişa de înscriere, lucrările, CV-ul şi fotografia se vor trimite până la data de 01.08. 2025 (data poştei) la :

- **adresa de e-mail: daculvesel2025@gmail.com**
- sau la **adresa poştală**: **Biblioteca Municipală „Sebastian Bornemisa" Orăștie, Piața Victoriei, nr. 1, cod 335700**, **Mun. Orăștie, jud. Hunedoara, cu mențiunea – Concurs de epigrame „Dacul Vesel".**

Lucrările vor fi redactate cu font „Arial", pe o coloană, cu dimensiunea fontului 14. Vor fi eliminate din concurs lucrările cu semne sau formate particulare, pe mai multe coloane sau tabele, care pot crea suspiciuni.

De asemenea vor fi eliminate lucrările cu greșeli grosolane de ortografie şi prozodie.

Laureaţii vor fi anunţaţi până la data de 10.09.2025 pentru a fi prezenţi la festivitatea de premiere ce va avea loc sâmbătă, 20.09.2025.

Cheltuielile de transport vor fi suportate de către premianți sau de către organizaţia/instituţia căreia îi aparţin aceștia. Organizatorii asigură cazarea şi masa doar pentru premianți și persoanele invitate. Însoțitorii acestora sau alți epigramiști din ţară care nu au fost premiați sau invitați pot participa, dar vor achita cazarea și pensiunea completă.

Nu se percepe taxă de participare.

Premianții care nu participă la festival vor primi diploma și însemnele festivalului, dar nu vor primi și premiul în bani.

Juriul are posibilitatea acordării, neacordării sau redistribuirii premiilor.

De asemenea, juriul are latitudinea de a stabilii autorii/lucrările care pot primi premii speciale acordate de eventualii sponsori, asociaţii, mass-media, instituţii, societăţi comerciale, persoane private etc.

Relaţii suplimentare se pot obţine de la:

Valentin David
Telefon: 0752546900
E-mail: valentindavid57@gmail.com

Veronica-Luminița Munteanu
Telefon: 0740029502
E-mail: biblioteca_orastie@yahoo.com

Primăria Municipiului Râmnicu Sărat ***Centrul Cultural „Florica Cristoforeanu”***

Festivalului Naţional de Satiră şi Umor „Ion I. Pavelescu”&
Concursul Internaţional de Grafică Satirică „SAUL STEINBERG”
2025

Primăria Municipiului Râmnicu Sărat
Centrul Cultural „Florica Cristoforeanu”
cu sprijinul
Uniunii Epigramiștilor din România
organizează
în perioada 17-19 octombrie 2025
A treia ediție a
Festivalului Naţional de Satiră şi Umor „Ion I. Pavelescu”
și
Prima ediție a
Concursul Internaţional de Grafică Satirică „SAUL STEINBERG”, 2025

Secțiunea: Epigrame

- **Tema:**
- **2 epigrame la tema „stea/ stele”** (*inclusiv derivatele acestora);*
- **Notă:** cuvântul trebuie să se regăsească în construcția epigramei (titlu sau catren);
- **1 epitaf dedicat lui Ion I. Pavelescu;**
- **1 madrigal dedicat municipiului Râmnicu Sărat.**
  (Pentru participare la concurs, fiecare concurent va avea obligatoriu în documentul trimis 2 epigrame la temă, 1 epitaf și 1 madrigal. Nu mai mult, dar nici mai puțin de 4 catrene**.)**

Toate creaţiile trimise pentru concurs trebuie să fie ***inedite, nepublicate, fără un conținut licențios şi să nu fi participat la alte concursuri de gen.***

Concursul este deschis tuturor creatorilor de gen de pretutindeni, profesionişti sau neprofesionişti, membri sau nemembri ai Uniunii Epigramiștilor din România (UER).

Scrierile pot fi trimise prin poștă sau poșta electronică. *Ele vor conține* ***un fișier Word, format doc/docx cu epigramele scrise în Times New Roman, dimensiunea fontului 12, semnate cu un motto și un fișier pe care este specificat același motto, fișier în care se vor afla datele de identificare după modelul de mai jos. Participanții vor primi prin e-mail confirmarea înscrierii în concurs.***

ANUNȚ

În urma jurizării materialelor trimise la concursul organizat de revista SCÂRȚ pentru luna iunie 2025, având tema ***„Vară pentru doi…”***, juriul a stabilit următorii câștigători:

- Secțiunea epigramă - Premiul I (ex aequo): George Eftimie, Laurențiu Ghiță, Janet Nică, Nicolae Bunduri;
- Secțiunea poezie - Premiul I: Constantin Bidulescu, Petruș Andrei.

Conform celor precizate în regulamentul concursului, câștigătorii premiului I vor primi, gratuit, câte o revistă „Scârț”, seria nouă, nr. 21/155, iar creațiile dumnealor vor fi publicate, în mare parte, în acest număr sau în următorul număr al revistei. Selecțiuni din concurs:

VARĂ PENTRU DOI

Marea-atrage ca şi vraja,
Cerul de-un albastru clar,
Azi e goală toată plaja,
Doar c-un tânăr salvamar.

Venind şi o tinerică,
Tânărului nu-i displace,
Baie-ar vrea la o adică,
Şi-ncepe să se dezbrace.

Salvamarul intervine:
- Domnişoară vă reţin
De la baie, nu e bine,
Că-i, în apă, un rechin.

Oamenii ca să priceapă,
Că-i scăldatul interzis,
Un panou e lângă apă
Cu avertizare-n scris.

- Asta nu îmi e pe plac!
Şi, atunci, de ce n-aţi zis?
M-aţi lăsat să mă dezbrac…
- Dezbrăcatul e permis.

Constantin Bidulescu

OPTIMISM

Toți plecăm din țară
După cum văzuși,
Și mai vin la vară
Doar cei care-s... duși!

George Eftimie

O FRUMOASĂ ÎNTÂMPLARE

C-un amic am fost la ţară
Şi vecinu-avea o vară,
Cum n-aveam femei la noi,
Fu o vară pentru doi.

Nică Janet

VARA LA HOTEL

S-a întâmplat aici la noi,
Într-un hotel, ca și la teatru:
A fost o „vară” pentru doi,
Da' rezista ea și la patru.

Nae Bunduri

VACANȚA ÎN CUPLU

Eu, cu soția mea, când vine vara,
Ne facem, ca un cuplu nou, vacanța:
Ea,-n iunie, opt zile la Amara,
Și-n august, eu, cinci zile la Constanța.

Laurențiu Ghiță

„VARĂ PENTRU DOI”

E greu să fii pensionar
La noi, în clipa asta,
Că-i chiar dacă-ai avea salar
Nu poți să-ți ții nevasta.

Că nu ai bani nici de coafor
Și nici de pedichiură
Iar de-un local, de-i este dor
N-ai bani de-o tochitură.

N-ai bani de ruj ori de parfum,
Iar de pantofi nici vorbă
Și, de-o apucă foamea-n drum,
N-ai bani nici de o ciorbă.

E vara iarnă pentru noi
Și s-a scumpit tutunul,
Că o fi „Vară pentru doi”
Dar bani doar pentru unul.

Petruș Andrei

O VARĂ PENTRU DOI, PLUS...UNA

Când soacra a intrat în apa mării,
A fost alertă până-n miezul zării...
Văzând că-n gura-i valuri mari se sparg,
Chiar şi rechinii s-au retras în larg.

Janet Nică

ÎN BUCUREȘTI

Iarna nu-i ca vara
Și primaru-o scaldă,
Chiar de arde țara
Tot nu-i... apă caldă.

George Eftimie

DUPĂ O VARĂ LA MARE

Ieșise mare tărăboi
Și am plecat cu ochii-n rouă,
Că-n vară am băut cât doi
Și m-am trezit în pat cu două.

Nae Bunduri

VACANȚE CU FAMILIA

În Grecia noi mergem de mulți ani,
Și-n câte-o vară,-n Franța, sau Dubai,
Că, sincer, chiar nu am atâția bani
Să îmi permit trei zile la 2 Mai!

Laurențiu Ghiță

O VARĂ PENTRU... PATRU

Pe plajă, cea mai caldă zonă,
Nicicând nu va cădea vreo dronă,
Căci eu şi soaţa, amândoi,
Luarăm soacrele cu noi.

Janet Nică

HĂRNICIE

Vara suntem cei mai buni
Robotim din zori în seară,
Apoi recoltăm căpșuni
Undeva... în altă țară.

George Eftimie

DE-ALE VIEȚII

Nu vă spun, desigur, lucruri noi,
Asta-i viața, e povestea ei:
După-o vară pătimașă,-n doi,
Vine-ades o primăvară-n trei!

Laurențiu Ghiță

N.R. - Tema de concurs pentru luna iulie 2025 este: „Ilie de la scălărie…” *(poezie umoristică – două poezii, epigramă – trei epigrame, grafică satirică – un desen);* Termen: 15.07.2025

POȘTA REDACȚIEI

Stimați cititori ai revistei „Scârț”, ca de obicei, am plăcerea de a mă afla alături de domniile voastre, fără de care rubrica de față nu ar avea obiect, deoarece noi existăm doar prin cei care lecturează publicația de față. Iată, spre exemplu, domnul IOAN ENĂȘOAIE, istoric băcăuan și nelipsit participant la ședințele USR filiala Bacău, ne întreabă - iar faptul dovedște că domnul Enășoaie e un fidel cititor al nostru și un fin degustător de umor - ce vechime are UER și dacă mai sunt încă membri fondatori ai Uniunii. Îi răspundem cititorului nostru că, de curând, la Brăila, a avut loc o amplă manifestare culturală, dedicată aniversării a 35 de ani de existență a Uniunii noastre. De ce tocmai la Brăila? Pentru că aici a încolțit inițiativa fondării acestei Uniuni de creație. Este drept că rândurile membrilor fondatori s-au tot rărit mereu, legile vremii acționează, dar tot au mai rămas printre noi cincisprezece dintre cei cu care Uniunea a pornit la drum. Cred că am reușit să dăm lămuriri satisfăcătoare domnului Ioan Enășoaie, pe care îl mai așteptăm să mai ia, într-un fel sau altul, legătura cu noi.

Dar și cei care încep să cocheteze cu umorul, cu epigrama îndeobște, ne trimit încercările lor literare, mai mult sau mai puțin izbutite. Celor care se simt îmboldiți de... acul epigramelor, le recomandăm ca, înainte de a ne trimite nouă ceea ce comit, să frecventeze cenaclul care patronează revista „Scârț”, ori să citească multe producții de gen din multiplele titluri care apar în spațiul cultural românesc. La noi vin tot felul de ceea ce autorii lor cred că sunt epigrame, însă care sunt foarte departe de exigențele impuse de noi și, la urma urmei, chiar de exigențele... bunului simț. Îi rugăm pe toți cei care ne trimit texte să le autocenzureze, înainte de a le expedia pe adresa revistei. Am în vedere în acest sens pe cei patru-cinci corespondenți din Republica Moldova, care ne-au trimis pentru a doua oară câteva alcătuiri animate de sincere trăiri, dar atât de naiv expuse, încât par scrise de elevi ai ciclului primar. Asta e realitatea, cu toate scuzele care se impun!

Totuși, într-unul din plicurile deschise, am găsit o scriere care ne-a amuzat și care dovedește că autorul ei citește revista noastră. Este vorba despre un sonet pe care îl iscălește domnul TOADER IONAȘCU din Prețești - Cucuruzeni - Neamț. Iată ce ne-a propus hazosul nostru corespondent:

LA VOI, LA IAȘI...
(pentru cenaclul „Păstorel”)

La voi, la Iași se vede și se știe
Că scriu doar vreo câțiva, da-n primul rând
Frențescu, Todo, Bratu, Nicucie
Și Daria, așa, din când în când...

În rest, îi întâlnești pe ceilalți stând
Prin cârciumi, unde beau pe veresie
Și se lansează-n bârfe, comentând,
În față c-o cinzeacă de tărie...

Și cât de mulți scriau în vremea aia,
Pe când trăiau Petrone și Tataia,
Veron, Plăcintă, Buhman, Bolocan
Și când trona umorul suveran!

A... să nu uit... Mai scrie, însă rar,
La voi și-un tip, Vajoga, parcă. Dar...

Redacția revistei „Scârț” a decis ca sonetul de mai sus să apară în rubrica de față, iar dacă autorul va confirma încrederea noastră, îi vom face loc în paginile consacrate ale revistei. Iar acestea fiind... scrise, până luna viitoare, realizatorul paginii vă urează lectură plăcută și vă așteaptă cu o corespondență cât mai bogată. Răspunsurile noastre vor veni cu siguranță. Dacă nu vor fi pe placul domniilor voastre, păcatul e al redactorului șef.

Dacă vă vor plăcea, meritul va fi al lui P. OSTASU, adică al lui V.Vajoga...

ALEXANDRU OSVALD TEODOREANU
Păstorel

CONFIDENȚĂ

Eu nu cunosc ambițiuni de scrib
Și m-am suit pe scenă, să se știe,
Nu să mă - ca să zic așa - exhib,
Ci dintr-un simț adânc de datorie.
Nu am nimic cu teatrul și actorii
(Măcar să văd destule piese proaste),
Dar măgulit și eu, ca autorii
Ce nu cunosc mizeriile noastre,
În viața crudă, de periferie,
Ce pâlpâie umil în întuneric,
Am pus un pic de vis și poezie
În sufletul meu mic, de periferic.

Mi-am zis, mișcat, că la așa onoare
Din partea unui mare domn poet,
E fără îndoială de rigoare
Ca vizita s-o-ntorc. Și-ncet, încet,
Venii aici. De nu vă pare bine,
Vă rog nu mă luați peste picior.
Mă simt ridicol. Zău că mi-e rușine
Să-mi spună-n cartier că-s autor,
Când sunt ce sunt: un vagabond simpatic,
Ce-mi sorb paharul seara fără grabă.
De ce să zică toți că sunt dramatic,
Când vreau să fiu atât: „un om de treabă”?

PAGINA DE „RESTITUTIO IN INTEGRUM”
(LOC DE DAT CU CAPU`)

ERATĂ

În numărul trecut al revistei noastre, cuprinși fiind de febra Festivalului SCÂRȚ – UMOR, am reușit nedorita performanță de atribuire a poeziei „Despre fetele din luncă și nu numai” (între noi fie vorba, o poezie reușită), aparținând lui Liviu Gogu, laureatului cu mențiune Petru Brumă, care a rămas cu poezia proprie nearătată, în revistă, publicului larg. Prezentându-ne scuze ambilor autori, cu precădere lui Petru Brumă, vom adăuga, în continuare, poezia înlocuită dintr-o regretabilă eroare, eroare pe care promitem că n-o vom mai repeta cel puțin până la următorul Festival SCÂRȚ – UMOR.

PETRU BRUMĂ

ÎN LUNCĂ (I) –

Rătăciri cu Alfred de Musset

După-o istovitoare zi de muncă,
Tixită de reclame Super Bet,
Sub semnul năucelii get-beget,
Treceam absent, cu pas incert prin luncă.

Văzându-mi mersul fără țel concret,
Îmi zise-o jună ce păștea o juncă:
- Ai gândul dus departe. Presupun că
Ești un sensibil și discret poet.

Pierdută sunt și eu din clipa-n care
M-am întâlnit cu versul lui Musset.
Descheie-mi bluza, mângâie-mă-ncet
Și vei simți în palmă-o palpitare.

- Sunt om de casă, i-am răspuns. Regret,
Dar port în mine-o singură chemare -
Factura pentru regularizare
S-o satisfac. Trimisă de Radet.

N.R.: Mulțumim domnului Petru Brumă pentru semnalarea acestei erori!